Kohtulahendite kogumik

KOHTUJURISTI ETTEPANEK
PAOLO MENGOZZI
esitatud 14. aprillil 2011 [1]

Liidetud kohtuasjad C-191/09 P ja C-200/09 P

Euroopa Liidu Nõukogu (C-191/09 P) ja
Euroopa Komisjon (C-200/09 P)
versus
Interpipe Niko Tube ja

Interpipe NTRP

Apellatsioonkaebus — Ühine kaubanduspoliitika — Dumping — Määrus (EÜ) nr 384/96 — Artikli 2 lõige 10, artikli 3 lõige 2, artikli 18 lõige 3 ja artikli 19 lõige 3 — Normaalväärtuse võrdlemine ekspordihinnaga — Kohandus — Kaitseõigused — Horvaatiast, Rumeeniast, Venemaalt ja Ukrainast pärit rauast või terasest õmblusteta torude import — Määrus (EÜ) nr 954/2006 — Liidu tootmisharu koostöö — Konfidentsiaalsete andmete kasutamine

Sisukord

I. Sissejuhatus 3

II. Vaidluse taust ja vaidlustatud kohtuotsus 4

III. Menetlus Euroopa Kohtus ja poolte nõuded 6

IV. Analüüs 7

A. Apellatsioonkaebustes esitatud väited, mille kohaselt on Üldkohus algmääruse artikli 2 lõike 10 punkti i alusel tehtud kohanduse hindamisel rikkunud õigusnorme 8

1. Apellatsioonkaebustes esitatud väited selle kohta, et ühe majandusüksuse käsitust puudutava kohtupraktika analoogia alusel kohaldamisel on rikutud õigusnorme 8

a) Poolte argumendid 8

b) Analüüs 9

1 — Algkeel: prantsuse.

2. Apellatsioonkaebustes esitatud väited selle kohta, et rikuti õigusnormi, kui pandi kohustus tõendada, et täidetud on algmääruse artikli 2 lõike 10 punkti i alusel kohanduse tegemise tingimused 13

a) Poolte argumendid 13

b) Analüüs 13

3. Apellatsioonkaebustes esitatud väited, mis puudutavad kohtuliku kontrolli piiride eiramist 14

a) Poolte argumendid 14

b) Analüüs 15

B. Vastuapellatsioonkaebuses esitatud kolmas väide, et algmääruse artikli 2 lõike 10 punkti i kohaldamisel on rikutud õigusnorme Niko Tube'i toodetud torudega SEPCO sooritatud tehingute osas 19

1. Poolte argumendid 19

2. Analüüs 19

C. Apellatsioonkaebustes esitatud väited selle kohta, et rikuti õigusnorme, kui seoses algmääruse artikli 2 lõike 10 punkti i alusel kohanduse tegemisega tuvastati esimese kohtuastme hagejate kaitseõiguste rikkumine 20

1. Poolte argumendid 20

2. Analüüs 22

D. Niko Tube'i ja NTRP vastuapellatsioonkaebuse kaks esimest väidet 25

1. Vastuapellatsioonkaebuse esimene väide, et väidetavalt rikkus Üldkohus normaalväärtuse arvutamise analüüsimisel õigusnorme 25

a) Vaidluse põhiline taust, mis puudutab TKN KE4 alla kuuluvate aatomitorude väljajätmist. 25

b) Vastuapellatsioonkaebuses esitatud esimese väite viis osa 27

c) Kaks esimest osa, mis puudutavad kaitseõiguste rikkumist ja kohtuliku kontrolli piiride eiramist 27

i) Poolte argumendid 27

ii) Analüüs 28

d) Kolmas osa, mis puudutab väitele vastamata jätmist 29

i) Poolte argumendid 29

ii) Analüüs 29

e) Neljas osa, mis puudutab ilmset viga hoolsuskohustuse hindamisel 29

i) Poolte argumendid 29

ii) Analüüs 29

f) Viies osa, mis puudutab tõendite selge mõtte moonutamist 31

i) Poolte argumendid 31

ii) Analüüs 31

2. Vastuapellatsioonkaebuses esitatud teine väide, et väidetavalt rikkus Üldkohus liidu tootmisharule tekitatud kahju kindlaksmääramise analüüsimisel õigusnorme 32

a) Sissejuhatavad kaalutlused 32

b) Vastuapellatsioonkaebuses esitatud teise väite kaheksa osa, mis puudutavad õigusnormide rikkumist algmääruse artikli 3 lõigete 2, 3 ja 5–7 väidetava rikkumise analüüsimisel 33

i) Vaidluse asjakohaste aspektide põhiline taust ja Üldkohtu kaalutlused 33

ii) Poolte argumendid 35

iii) Analüüs 35

– Kaks esimest osa 35

– Ülejäänud osad, mis puudutavad vaidlustatud kohtuotsuse punktis 111 loetletud seotud äriühinguid 37

– Productos Tubularest puudutavad etteheited 38

– Dalmine'iga seotud kuut äriühingut puudutavad etteheited 39

– Ühendkuningriigi VMOG-d puudutavad etteheited 39

c) Vastuapellatsioonkaebuses esitatud teise väite kaks osa, mis puudutavad õigusnormide rikkumist algmääruse artikli 19 lõike 3 väidetava rikkumise analüüsimisel 40

i) Poolte argumendid 40

ii) Analüüs 40

V. Hagi Üldkohtus 43

VI. Kohtukulud 43

VII. Ettepanek 44

I. Sissejuhatus

1. Oma apellatsioonkaebustes paluvad Euroopa Liidu Nõukogu (C-191/09 P) ja Euroopa Komisjon (C-200/09 P) Euroopa Kohtul tühistada Euroopa Ühenduste Esimese Astme Kohtu 10. märtsi 2009. aasta otsuse kohtuasjas T-249/06: Interpipe Niko Tube ja Interpipe NTRP *vs.* nõukogu (edaspidi „vaidlustatud kohtuotsus")[2] osas, milles tühistati nõukogu 27. juuni 2006. aasta määruse (EÜ)

2 — EKL 2009, lk II-383.

nr 954/2006 (millega kehtestatakse lõplik dumpinguvastane tollimaks teatavate Horvaatiast, Rumeeniast, Venemaalt ja Ukrainast pärit rauast või terasest õmblusteta torude impordi suhtes, tunnistatakse kehtetuks nõukogu määrused (EÜ) nr 2320/97 ja (EÜ) nr 348/2000, lõpetatakse muu hulgas teatavate Venemaalt ja Rumeeniast pärit rauast või legeerimata terasest õmblusteta torude suhtes kehtestatud dumpinguvastaste tollimaksude vahepealsed läbivaatamised ja aegumise läbivaatamised ja muu hulgas teatavate Venemaalt ja Rumeeniast ning Horvaatiast ja Ukrainast pärit rauast või legeerimata terasest õmblusteta torude impordi suhtes kehtestatud dumpinguvastaste tollimaksude vahepealsed läbivaatamised (edaspidi „vaidlusalune määrus”)[3], artikkel 1.

2. Oma vastuses esitasid Interpipe Niko Tube (edaspidi „Niko Tube”) ja Interpipe NTRP (edaspidi „NTRP”) Euroopa Kohtu kodukorra artikli 116 alusel vastuapellatsioonkaebuse osas, milles Üldkohus lükkas nende väited tagasi.

II. Vaidluse taust ja vaidlustatud kohtuotsus

3. Niko Tube ja NTRP on kaks Ukraina äriühingut, kes toodavad õmblusteta torusid. Nad on seotud kahe müügiettevõtjaga, see tähendab SPIG Interpipe'iga (edaspidi „SPIG”), asukoht Ukraina, ja SEPCO-ga, asukoht Šveits.

4. Komisjon alustas kaebuse alusel märtsis 2005 dumpinguvastast menetlust teatavate, muu hulgas Ukrainast pärit rauast või terasest õmblusteta torude impordi suhtes.

5. Dumpingu ja sellest tuleneva kahju uurimine hõlmas ajavahemikku 1. jaanuarist 2004 kuni 31. detsembrini 2004. Kahju hindamiseks vajalike suundumuste uurimine hõlmas ajavahemikku 1. jaanuarist 2001 kuni 31. detsembrini 2004.

6. Arvestades ühenduse tootjate suurt arvu, valis komisjon uurimiseks vastavalt nõukogu 22. detsembri 1995. aasta määruse (EÜ) nr 384/96 – kaitse kohta dumpinguhinnaga impordi eest riikidest, mis ei ole Euroopa Ühenduse liikmed[4] (muudetud nõukogu 8. märtsi 2004. aasta määrusega (EÜ) nr 461/2004[5]) (edaspidi „algmäärus”) – artiklile 17 viiest ühenduse tootjast koosneva valimi. Esialgu hõlmas valim viit järgmist ühenduse tootjat: Dalmine SpA (edaspidi „Dalmine”), Benteler Stahl/Rohr GmbH, Tubos Reunidos SA (edaspidi „Tubos Reunidos”), Vallourec & Mannesmann France SA ja V&M Deutschland GmbH. Kuna Benteler Stahl/Rohr GmbH otsustas koostööd mitte teha, asendas komisjon selle äriühingu Rohrwerk Maxhütte GmbH-ga.

7. Niko Tube ja NTRP ning SPIG ja SEPCO saatsid 6. juuni ja 14. juuli 2005. aasta kirjades komisjonile oma vastused dumpinguvastasele küsimustikule. Kontrollkäigud Niko Tube'i ja NTRP ning SPIG ruumidesse toimusid 17.–26. novembrini 2005.

8. Komisjon saatis Niko Tube'ile ja NTRP-le 27. veebruaril 2006 esimese lõplikku teavet avalikustava dokumendi, milles kirjeldati üksikasjalikult asjaolusid ja põhjusi, miks ta tegi ettepaneku lõplike dumpinguvastaste meetmete vastuvõtmiseks.

9. Niko Tube ja NTRP vaidlustasid ametlikult 22. märtsi 2006. aasta kirjas komisjoni järeldused, mis olid esitatud esimeses lõplikku teavet avalikustavas dokumendis. Nad väitsid, et komisjon on vääralt kaasanud andmed toodete kohta, mida ei ole tootnud hagejad, et komisjon on võrrelnud normaalväärtust ja ekspordihinda eri kauplemistasanditel, mis on vastuolus algmääruse artikli 2 lõike 10 esimese lõiguga, ning et käsitledes SEPCO-t importijana ja määrates tema ekspordihinna arvestusliku väärtuse alusel, on komisjon rikkunud nimetatud määruse artikli 2 lõiget 9.

3 — ELT L 175, lk 4.

4 — EÜT 1996, L 56, lk 1; ELT eriväljaanne 11/10, lk 45.

5 — ELT L 77, lk 12; ELT eriväljaanne 11/10, lk 150.

10. Pärast Niko Tube'i ja NTRP kohalviibimisel toimunud kahte ärakuulamist ja hilisemaid kontakte nende äriühingutega võttis komisjon 24. aprillil 2006 vastu teise lõplikku teavet avalikustava dokumendi. Selles dokumendis jättis komisjon rahuldamata taotluse, et normaalväärtuse arvutamisel jäetaks välja teatavad tooted, mida ei ole tootnud Niko Tube ega NTRP, see tähendab toote kontrollnumbri (edaspidi „TKN") KE4 alla kuuluvad tooted. Ta kohandas SEPCO müügihindu, mitte enam algmääruse artikli 2 lõike 9 alusel, vaid selle määruse artikli 2 lõike 10 punkti i alusel. Lõpuks andis komisjon selles dokumendis teavet ühenduse tootmisharu koostöö kohta.

11. Niko Tube ja NTRP tuletasid 26. aprilli 2006. aasta faksis komisjonile meelde, et dumpinguvastasele küsimustikule vastuseks esitatud andmed, mida on kontrollinud komisjoni ametnikud, tõendavad, et TKN KE4 alla kuuluvad aatomitorud ei ole nende toodetud.

12. Need äriühingud esitasid komisjonile oma täielikud märkused teise lõplikku teavet avalikustava dokumendi kohta 4. mai 2006. aasta kirjas.

13. Komisjon võttis 7. juunil 2006 vastu ettepaneku lõpliku dumpinguvastase määruse kohta.

14. Faksis, mille Niko Tube ja NTRP said kätte 26. juunil 2006 kell 19.06, vastas komisjon argumentidele, mille need äriühingud olid esitanud 26. aprilli 2006. aasta faksis ja 4. mai 2006. aasta kirjas, välja arvatud argumendile ühenduse tootmisharu koostöö puudumise kohta. Niko Tube'ile ja NTRP-le 16. juunil 2006 saadetud kirjas, mille viimati nimetatud said kätte 27. juunil 2006, vastas komisjon nende kommentaaridele, mis puudutasid ühenduse tootmisharu osalemist menetluses.

15. Nõukogu võttis 27. juunil 2006 vastu vaidlusaluse määruse.

16. Selles määruses kehtestas nõukogu Niko Tube'i ja NTRP teatavate rauast või terasest õmblusteta torude impordi suhtes 25,1% suuruse dumpinguvastase tollimaksu.

17. Niko Tube ja NTRP esitasid vaidlusaluse määruse tühistamiseks Üldkohtule hagi.

18. Tühistamisnõude põhjendamiseks esitasid esimese kohtuastme hagejad kuus väidet, mis Üldkohtus läbivaatamisel rühmitati vastavalt asjaoludele, mida need puudutasid, viie järgmise pealkirja alla:

— Normaalväärtuse arvutamine;

— Ühenduse tootjate sidusettevõtjate poolt küsimustikule vastuse esitamata jätmise tagajärjed

— SEPCO müügihinna kohandamine;

— (Esimese kohtuastme) hagejate kohustuse võtmise ettepanek;

— SPIG müügi-, haldus- ja muude üldkulude käsitlemine

19. Üldkohus lükkas vaidlustatud kohtuotsuses esimese kohtuastme hagejate väidetest enamiku tagasi.

20. Ta nõustus siiski NTRP valmistatud torusid puudutavate tehingute osas esimese kohtuastme hagejate neljanda väite osaga, mis käsitles algmääruse artikli 2 lõike 10 punkti i kohaldamisel tehtud ilmset hindamisviga, mis seisnes selles, et nõukogu kohandas SEPCO ekspordihinda.

21. Üldkohus nõustus ka esimese kohtuastme mõlema hageja kuuenda väite osaga, mis puudutas kaitseõiguste rikkumist sama kohanduse tegemisel.

22. Seetõttu tühistas ta vaidlusaluse määruse artikli 1 osas, milles esimese kohtuastme hagejate valmistatud toodete Euroopa Ühendusse eksportimise suhtes kehtestatud dumpinguvastane tollimaks ületas seda, mis oleks olnud kohaldatav juhul, kui ekspordihinda ei oleks kohandatud komisjonitasu arvestades, kui müük toimus seotud kaubandusettevõtja SEPCO vahendusel.

III. Menetlus Euroopa Kohtus ja poolte nõuded

23. Komisjon esitas 27. mail ja nõukogu 29. mail 2009 apellatsioonkaebuse vaidlustatud kohtuotsuse peale.

24. Euroopa Kohtu presidendi 15. juuli 2009. aasta määrusega liideti need kaks kohtuasja kirjalikuks ja suuliseks menetlemiseks ning kohtuotsuse tegemiseks.

25. Nõukogu palub oma apellatsioonkaebuses Euroopa Kohtul:

— tühistada vaidlustatud kohtuotsus osas, milles Üldkohus esiteks tühistas vaidlustatud määruse artikli 1 ning teiseks jättis nõukogu kohtukulud tema enda kanda ja mõistis temalt välja veerandi esimese kohtuastme hagejate kohtukuludest;

— jätta hagi tervikuna rahuldamata;

— mõista käesoleva apellatsioonkaebusega seoses ja Üldkohtus kantud kohtukulud välja esimese kohtuastme hagejatelt.

26. Komisjon palub oma apellatsioonkaebuses Euroopa Kohtul:

— tühistada vaidlustatud kohtuotsuse resolutsiooni punkt 1;

— jätta hagi tervikuna rahuldamata;

— mõista komisjonile seoses käesoleva apellatsioonkaebusega tekkivad kohtukulud välja esimese kohtuastme hagejatelt.

27. Oma vastustes apellatsioonkaebusele paluvad Niko Tube ja NTRP Euroopa Kohtul:

— jätta nõukogu apellatsioonkaebus rahuldamata, kuna see on osaliselt vastuvõetamatu ja igal juhul täielikult põhjendamatu;

— jätta komisjoni apellatsioonkaebus rahuldamata, kuna see on osaliselt vastuvõetamatu ja igal juhul täielikult põhjendamatu;

— jätta vaidlustatud kohtuotsus muutmata osas, milles nõustutakse esimese kohtuastme hagejate väidetega ja tühistatakse vaidlusalune määrus seetõttu, et Niko Tube'i ja NTRP valmistatud toodete ühendusse eksportimise suhtes kehtestatud dumpinguvastane tollimaks ületab seda, mis oleks olnud kohaldatav juhul, kui ekspordihinda ei oleks kohandatud komisjonitasu arvestades, kui müük toimus seotud kaubandusettevõtja SEPCO vahendusel;

— jätta vaidlustatud kohtuotsuses kohtukulude hüvitamise kohta tehtud otsus muutmata ja mõista nõukogult välja kohtukulud, mis esimese kohtuastme hagejatel on Euroopa Kohtus tekkinud seoses nõukogu apellatsioonkaebusega;

— mõista komisjonilt välja kohtukulud, mis esimese kohtuastme hagejatel on Euroopa Kohtus tekkinud seoses komisjoni apellatsioonkaebusega. Komisjon peab igal juhul kandma oma kohtukulud ning hüvitama esimese kohtuastme hagejate kohtukulud, mis kaasnevad Euroopa Kohtule vastuse esitamisega, kuna komisjon otsustas esitada vaidlustatud kohtuotsuse peale erineva apellatsioonkaebuse, kuigi tema oleks võinud paralleelselt ära kuulata nii, et ta oleks jäänud käesolevas asjas menetlusse astujaks. Komisjonil seoses Euroopa Kohtu menetlusega tekkivad kulud peab igal juhul kandma ainult komisjon.

28. Vastuapellatsioonkaebuses paluvad Niko Tube ja NTRP Euroopa Kohtul:

— tühistada vaidlustatud kohtuotsus osas, milles Üldkohus ei tühistanud vaidlusalust määrust tervikuna ja milles ta jättis esimese kohtuastme hagejate kanda kolm neljandikku kohtukuludest, mis neil selles menetluses tekkisid;

— teha asjas lõplik otsus ja tühistada vaidlusalune määrus tervikuna;

— jätta nõukogu ja komisjoni kohtukulud nende endi kanda ning mõista neilt välja esimese kohtuastme hagejate kohtukulud Üldkohtus ja käesolevates Euroopa Kohtu menetlustes.

29. Vastustes vastuapellatsioonkaebusele paluvad nõukogu ja komisjon Euroopa Kohtul:

— jätta vastuapellatsioonkaebus rahuldamata;

— teise võimalusena saata kohtuasi tagasi Esimese Astme Kohtule;

— mõista vastuapellatsioonkaebusega seotud kohtukulud välja esimese kohtuastme hagejatelt.

30. Poolte kohtukõned kuulati ära 18. novembril 2010 Euroopa Kohtus toimunud kohtuistungil.

IV. Analüüs

31. Apellatsioonkaebuse põhjendamiseks esitab nõukogu seitse väidet. Esimesed neli väidet puudutavad vaidlustatud kohtuotsuse punktides 177–187 esitatud Üldkohtu hinnangut algmääruse artikli 2 lõike 10 punkti i alusel tehtud kohanduse kohta ning sellest tulenevalt vaidlustatud kohtuotsuse punktides 196 ja 197 esitatud hinnangut. Need väited on sisuliselt identsed nende esimese kolme väitega, mis komisjon esitas omaenda apellatsioonkaebuse põhjendamiseks. Niisiis tuleb neid koos analüüsida.

32. Osas, milles Niko Tube ja NTRP kritiseerivad oma vastuapellatsioonkaebuses ka seda, et Üldkohus lükkas nende esimeses kohtuastmes esitatud väite algmääruse artikli 2 lõike 10 punkti i kohaldamise kohta osaliselt tagasi, soovitan ma analüüsida nende apellatsioonkaebuse kolmandat väidet kohe pärast apellatsioonkaebuste väiteid kõnealuse sätte kohta.

33. Apellatsioonkaebuses esitab nõukogu veel kolm väidet, mille kohaselt rikkus Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 202–211 õigusnorme, kui ta tõdes, et algmääruse artikli 2 lõike 10 punkti i alusel tehtud kohanduse kontekstis eirati esimese kohtuastme hagejate kaitseõigusi. Neid väiteid võib analüüsida samal ajal komisjoni neljanda väitega, milles kritiseeritakse vaidlustatud kohtuotsuse samu punkte.

34. Viimaks vaatan ma läbi Niko Tube'i ja NTRP vastuapellatsioonkaebuses esitatud esimesed kaks väidet, mis puudutavad Üldkohtu muid hinnanguid kui need, mis on seotud algmääruse artikli 2 lõike 10 punkti i kohaldamisega.

A. *Apellatsioonkaebustes esitatud väited, mille kohaselt on Üldkohus algmääruse artikli 2 lõike 10 punkti i alusel tehtud kohanduse hindamisel rikkunud õigusnorme*

35. Need väited puudutavad Üldkohtu põhjenduste kolme aspekti. Esiteks heidavad nõukogu ja komisjon Üldkohtule ette, et ta kohaldas analoogia alusel kohtupraktikat, mis käsitleb normaalväärtuse arvutamise kontekstis välja arendatud käsitust ühe majandusüksuse kohta. Teiseks leiavad nad, et Üldkohus jättis valesti liidu kahe institutsiooni kanda kohustuse tõendada, et algmääruse artikli 2 lõike 10 punkti i kohaldamise tingimused olid täidetud. Viimaks heidavad nõukogu ja komisjon kolmandaks Üldkohtule ette tema kohtuliku kontrolli piiride ületamist.

1. Apellatsioonkaebustes esitatud väited selle kohta, et ühe majandusüksuse käsitust puudutava kohtupraktika analoogia alusel kohaldamisel on rikutud õigusnorme

a) Poolte argumendid

36. Nõukogu ja komisjon heidavad Üldkohtule ette, et viimane leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 177, et Euroopa Kohtu väljakujunenud praktika ühe majandusüksuse olemasolu arvessevõtmise kohta, mis on normaalväärtuse arvutamisel asjakohane, on analoogia alusel kohaldatav ekspordihinna arvutamisel. Institutsioonide arvates reguleerib normaalväärtuse arvutamist, ekspordihinna kindlaksmääramist ja nende võrdlemist rida eraldiseisvaid õigusnorme, millest igaüht tuleb järgida eraldi. Ühe majandusüksuse käsitus puudutab eranditult teatud konkreetseid olukordi eksportijate siseturul. See käsitus on seega asjakohane vaid normaalväärtuse arvutamisel. Komisjoni sõnul kinnitab seda hinnangut Euroopa Kohtu praktika, millele Üldkohus jättis vaidlustatud kohtuotsuses viitamata.

37. Nõukogu ja komisjon toovad välja ka Üldkohtu põhjenduste sisemise vastuolu osas, milles viimane teatab vaidlustatud kohtuotsuse punktis 177, et ta kohaldab analoogia alusel ühe majandusüksuse käsitust ekspordihinna arvutamisele, kuigi tema menetluses olev kohtuasi puudutab pärast selle hinna arvutamist tehtavat kohandust.

38. Arvestades neid kaalutlusi, väidavad nõukogu ja komisjon samuti, et Üldkohus oleks pidanud selgitama põhjusi, miks ta leidis, et ühe majandusüksuse käsitus on analoogia alusel kohaldatav ekspordihinna kindlaksmääramise kontekstis.

39. Niko Tube ja NTRP väidavad kõigepealt, et see väide on vastuvõetamatu, kuna nõukogul ja komisjonil oli juba võimalus vaidlustada Üldkohtus ühe majandusüksuse käsituse kasutamise asjakohasus.

40. Edasi leiavad Niko Tube ja NTRP sisu osas, et Üldkohus leidis õigesti, et ühe majandusüksuse käsitus on asjakohane ekspordihinna kindlaksmääramisel enne ja pärast algmääruse artikli 2 lõike 10 punkti i alusel tehtud kohandust. Küsimus tootmis- ja müügitegevuse kontrolli ja jagamise olemasolu kohta õiguslikult eraldiseisvate üksuste grupis ning seega küsimus ühe majandusüksuse olemasolu kohta piirdub majandusliku tegelikkuse tuvastamisega, nimelt eraldiseisvate seotud üksuste vastavate rollide ja ülesannete kirjeldamisega. Kuna Üldkohus möönab, et normaalväärtuse kindlaksmääramist ja ekspordihinna kindlaksmääramist reguleerivad eraldi konkreetsed normid, on nende äriühingute arvates normaalne, et ta tugines sellise käsituse „analoogia alusel" kohaldamisele, mille kohaselt ei takista tegevuste jagamine asjaomastel üksustel moodustamast ühte majandusüksust. Lisaks ei keela asjaolu, et ühe majandusüksuse olemasolul võib olla erinev mõju olenevalt sellest, kas tegemist on normaalväärtuse või ekspordihinna kindlaksmääramisega, laiemalt kohaldada väljakujunenud kohtupraktikat selle käsituse kohta, mida Euroopa Kohus on kuni praeguseni analüüsinud vaid mõnes vaidluses.

b) Analüüs

41. Kõigepealt leian ma, et Niko Tube'i ja NTRP esitatud väide asja läbivaatamist takistavate asjaolude kohta tuleb tagasi lükata. Asjaolu, et nõukogu ja komisjon võisid vajaduse korral vaielda vastu ühe majandusüksuse käsituse kohaldamise asjakohasusele Üldkohtu menetluses olevas asjas, ei võta neilt kindlasti võimalust kritiseerida hinnanguid, mille kohus nimetatud asja kohta vaidlustatud kohtuotsuses andis. Pealegi ei viita selle kohtuotsuse ükski punkt sellele, et need kaks institutsiooni nõustusid kõnealuse käsituse kohaldamisega algmääruse artikli 2 lõike 10 punkti i alusel tehtud kohanduse suhtes.

42. Sisu osas tuleb kõigepealt meenutada, et algmääruse artikli 1 lõike 2 kohaselt käsitatakse toodet dumpingtootena, kui selle hind Euroopa Liitu eksportimisel on väiksem kui tavapärase kaubandustegevuse käigus ekspordiriigi kindlaksmääratud samasuguse toote võrreldav hind.

43. Tulenevalt algmäärusest on dumpingumarginaal summa, mille võrra normaalväärtus ületab ekspordihinna. Dumpingu olemasolu kindlaksmääramine põhineb seega õiglasel võrdlusel, mis tehakse normaalväärtuse – mille aluseks võetakse tavaliselt ekspordiriigi sõltumatute klientide poolt tavapärase kaubandustegevuse käigus makstud või makstavad hinnad – ja ekspordihinna vahel, milleks on ekspordiriigist liitu ekspordiks müüdud toote eest tegelikult makstud või makstav hind.

44. Selle määruse artikli 2 lõikest 10 tuleneb, et võrreldakse õiglaselt samal kaubandustasandil enam-vähem samal ajal toimunud müüki ning võetakse nõuetekohaselt arvesse hinna võrreldavust mõjutavaid erinevusi. Kui kindlaksmääratud normaalväärtus ja ekspordihind ei ole võrreldavatel alustel, siis algmääruse sama sätte kohaselt võetakse igal juhul eraldi kohanduste näol nõuetekohaselt arvesse neid tegurite väidetavaid ja ilmnenud erinevusi, mis mõjutavad hindu ja hinna võrreldavust.

45. Tegurite hulka, mille alusel võib kohandusi teha, kuulub nimetatud määruse artikli 2 lõike 10 punktis i „Komisjonitasu" sätestatu. Selle sätte kohaselt „[k]ohandatakse vaatlusaluse müügiga seotud komisjonitasude erinevusi. Mõiste „komisjonitasu" hõlmab toote või samasuguse toote müüja saadud hinnalisandit, kui sellise müüja funktsioonid on sarnased komisjonitasu alusel töötava esindaja omadega."

46. Vaidlusaluse määruse punkti 132 ning nõukogu ja komisjoni selgituste kohaselt kohandas nõukogu algmääruse artikli 2 lõike 10 punkti i alusel Niko Tube'i ja NTRP ekspordihinda allapoole nende toodete kogu liitu suunatud müügi puhul, mis toimus SEPCO vahendusel kas üksnes viimase kaudu või SEPCO ja SPIG kaudu.

47. Selle kohanduse tulemusel suurenes vahe Niko Tube'i ja NTRP toodete normaalväärtuse ja ekspordihinna vahel ning sellest tulenevalt tõusis dumpingumarginaal.

48. Nõukogu arvates tugines sel viisil tehtud kohandus kahele järgmisele kaalutlusele. Esiteks peeti SEPCO-t kaubandusettevõtjaks, kes täitis ülesandeid, mis on „sarnased komisjonitasu alusel töötava agendi omadega", kuna ühelt poolt Niko Tube ja NTRP ning teiselt poolt SEPCO said müüjate ja ostjana tegutsedes sama majandustulemuse nagu käsundiandja ja käsundisaaja vahelises suhtes. Teiseks esines esinevus normaalväärtuse ja ekspordihinna vahel, see tähendab, et kui SPIG kaudu toimunud kogu müügi korral siseriiklikul turul tasuti üksnes sellele äriühingule, siis SEPCO poolt (kas üksi või koos SPIG-ga) kogu teostatud eksportmüügi puhul toimus tasumine SPIG-le ja SEPCO-le, arvestades, et SPIG võttis vastu maksed kõigi eksporditehingute eest, mis sooritati SEPCO kaudu.

49. Nii uurimisperioodil kui ka Üldkohtule esitatud hagiavalduses väitsid Niko Tube ja NTRP, et nad moodustasid SPIG ja SEPCO-ga ühe majandusüksuse ning et järelikult algmääruse artikli 2 lõike 10 punkti i alusel tehtud kohandus ei kuulunud kohaldamisele.

50. Selles kontekstis asus Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 177 kontrollima Niko Tube'i ja NTRP väidet algmääruse artikli 2 lõike 10 punkti i kohaldamisel tehtud ilmse hindamisvea kohta, rõhutades, et „vastavalt väljakujunenud kohtupraktikale, mis puudutab normaalväärtuse arvutamist, kuid mis analoogia alusel on ülekantav ekspordihinna arvutamisele, ei muuda õiguslikult eraldiseisvatest äriühingutest moodustatud kontserni tootmis- ja müügitegevuse jaotus asjaolu, et tegemist on ühe majandusüksusega, kes korraldab sellisel viisil kõik tegevused, mida muudel juhtudel teostab üksus, kes on ka õiguslikus plaanis üks üksus (vt analoogia alusel Euroopa Kohtu 5. oktoobri 1988. aasta otsus kohtuasjas 250/85: Brother Industries *vs.* nõukogu, EKL 1988, lk 5683, punkt 16; 10. märtsi 1992. aasta otsus kohtuasjas C-175/87: Matsushita Electric *vs.* nõukogu, EKL 1992, lk I-1409, punkt 12, ja 13. oktoobri 1993. aasta otsus kohtuasjas C-104/90: Matsushita Electric Industrial *vs.* nõukogu, EKL 1993, lk I-4981, punkt 9)".

51. Nõukogu ja komisjoni kriitikat vaidlustatud kohtuotsuse selle punkti kohta on kolme liiki. Kõigepealt leiavad need institutsioonid, et juba põhimõtegi, mis seisneb ühe majandusüksuse käsituse kasutamises väljaspool normaalväärtuse arvutamist, on mõeldamatu, nagu seda kinnitab Euroopa Kohtu praktika. Edasi heidavad nõukogu ja komisjon Üldkohtule ette, et viimane ei ole selgitanud, miks ta laiendas Euroopa Kohtu praktikat, mis oli välja arendatud normaalväärtuse arvutamise kontekstis. Viimaks ei vasta Üldkohtu arutluskäigu vaidlustatud kohtuotsuse punktis 177 esitatud eeldus faktilisele olukorrale, mille suhtes ta pidi otsuse tegema, kuna vaidlus puudutas mitte ekspordihinna arvutamist, vaid selle hinna kohandamist algmääruse artikli 2 lõike 10 punkti i alusel.

52. Kuigi esmapilgul näib nendel etteheidetel olevat teatav kaal, ei muuda need kokkuvõttes minu veendumust.

53. Kõigepealt möönan ma viimase punkti osas kõhklematult, et kui Niko Tube'i ja NTRP etteheide puudutab dumpingumarginaali arvutamise kolmandat etappi, nimelt normaalväärtuse ja ekspordihinna õiglast võrdlust, mille põhjal tehti algmääruse artikli 2 lõike 10 punktis i ette nähtud kohandus, siis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 177 on piirdutud viitega dumpingumarginaali kindlaksmääramise teisele etapile, nimelt ekspordihinna arvutamise etapile.

54. Lisaks, arvestades vajadust dumpingumarginaali kindlaksmääramiseni viiva arvutuse kolme etapi eristamise järele, mis tuleneb selgelt algmäärusest endast, ei oleks Üldkohus tohtinud kasutada viidet ekspordihinna arvutamisele kui viidet, mis tähistab laiemalt ka selle hinna kohandamist kõnealuse määruse artikli 2 lõike 10 punkti i alusel.

55. Kuigi minu arvates tuleb möönda, et nõukogu ja komisjoni kriitika vaidlustatud kohtuotsuse punkti 177 ligikaudse sõnastuse kohta on põhjendatud, on see minu hinnangul seega siiski tulemusetu.

56. Nimelt on selge, et nõukogu ja komisjoni väide puudutab Üldkohtu poolt analoogia alusel ühe majandusüksuse kriteeriumi kohaldamist *väljaspool* normaalväärtuse arvutamise konteksti, see tähendab kohaldamist samuti algmääruse artikli 2 lõike 10 punkti i tehtud kohanduse suhtes, nagu käesolevas asjas.

57. Niisiis tuleb käesoleva väite ülejäänud kahte etteheidet kontrollida selles ulatuses.

58. Käesoleva ettepaneku punktis 51 toonitatud esimese etteheite osas on küll tõsi, et ühe majandusüksuse käsitust puudutav Euroopa Kohtu praktika on välja arendatud seoses normaalväärtuse arvutamisega. Nagu nõukogu leidis muu hulgas kohtuistungil, ei tähenda see pelk asjaolu siiski, et selle käsituse kasutamine väljaspool normaalväärtuse arvutamise konteksti kujutaks endast õigusnormi rikkumist.

59. Täpsemalt tuleb meenutada, nagu Üldkohus sisuliselt leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 178, et ühe majandusüksuse käsituse kasutamine normaalväärtuse arvutamisel võimaldab lisada toote müügihinda müügitehingud, mille sooritab tootjast õiguslikult eraldiseisev, kuid majanduslikult kontrollitav äriühing, kellega ta moodustab seega ühe majandusüksuse, täpselt nagu siis, kui need müügitehingud toimuksid tootja struktuurisisese müügiosakonna kaudu.[6]

60. Selle samastamise mõtet on lihtne mõista. Tahetakse vältida seda, et kulud, mis ilmselgelt sisalduvad toote müügihinnas, kui müüki teostab tootja struktuurisisene müügiosakond, ei sisalduks müügihinnas, kui sama müügitegevust teostab äriühing, kes on küll õiguslikult eraldiseisev, kuid keda tootja majanduslikult kontrollib.[7]

61. Sel viisil toimides välditakse nii tootjatevahelist diskrimineerivat kohtlemist[8] kui ka normaalväärtuse kunstlikku vähendamist, kuna kindlasti ei saa turustajaks olevat äriühingut, kes moodustab tootjaga ühe majandusüksuse, lugeda selle väärtuse arvutamisel esimeseks sõltumatuks ostjaks.

62. Kui tootja turustab oma tooteid ekspordiks liitu õiguslikult eraldiseisva äriühingu abil, keda ta aga majanduslikult kontrollib, ei näe ma samuti, milline õiguslik või majanduslik ülekaalukas huvi takistaks nende kahe ettevõtja lugemist üheks majandusüksuseks, mis loomulikult võib peegelduda ekspordihinna arvutamisel või selle hinna võrdlemisel normaalväärtusega.

63. Kuigi nõukogu ja komisjon möönsid Euroopa Kohtu kohtuistungil, et kui tootja ja turustaja moodustavad ühe majandusüksuse, siis välistab see algmääruse artikli 2 lõike 10 punktis i sätestatud kohandamise – mida näib kinnitavat juba idee, et ühe majandusüksuse kriteerium võib samuti olla asjakohane, et hinnata normaalväärtuse ja ekspordihinna võrdlemise kontekstis esitatud järeldusi –, leiavad need institutsioonid siiski, et Euroopa Kohtu praktika välistab Üldkohtu tehtud laiendamise.

64. On tõsi, et eelkõige kohtuotsuses Minolta Camera *vs.* nõukogu[9], mida komisjon järjepidevalt rõhutas, leidis Euroopa Kohus, et normaalväärtuse kindlaksmääramist ja ekspordihinna kindlaksmääramist reguleerivad erinevad normid ning et müügiga seotud üld- ja halduskulusid ei või kindlasti kummalgi juhul käsitleda samal viisil.[10]

65. Vägagi tõenäoline on see, et tootja tegutseb oma siseturul müügiettevõtja kaudu, kellega ta moodustab ühe majandusüksuse, samas kui nii ei ole see juhul, kui see tootja tegutseb eksporditurul. Selline oli olukord ka kohtuasjas, milles tehti eespool viidatud kohtuotsus Minolta Camera *vs.* nõukogu. Euroopa Kohtu otsusest tuleneb nimelt, et selliste müügiga tegelevate tütarettevõtjate müügi-, üld- ja halduskulusid ekspordiriigis, antud juhul Jaapanis, kes täitsid äriühingu Minolta müügiosakonna ülesandeid, sai tegelikult Euroopa Kohtu hinnangul võrrelda üksnes tema ekspordiosakonna kuludega, kelle analoogseid kulusid ei olnud maha arvatud ekspordihinnast, kuid seda ei saanud võrrelda – nagu nimetatud äriühing seda soovis – tema Euroopa tütarettevõtjate kuludega, millest tulenevalt Euroopa Kohus märkis, et võimalikke erinevusi nende kulude summa vahel võib võtta arvesse kohanduse raames, mis tehakse selle kohtuasja ajal kehtiva algmääruse alusel.[11]

6 — Vt 10. märtsi 1992. aasta otsus kohtuasjas C-171/87: Canon *vs.* nõukogu (EKL 1992, lk I-1237, punktid 9–13).

7 — *Idem.*

8 — Vt selles suhtes 5. oktoobri 1988. aasta otsus liidetud kohtuasjades 260/85 ja 106/86: TEC jt *vs.* nõukogu (EKL 1988, lk 5855, punkt 30).

9 — 10. märtsi 1992. aasta otsus kohtuasjas C-178/87: Minolta Camera *vs.* nõukogu (EKL 1992, lk I-1577).

10 — *Ibidem*, punkt 12.

11 — *Ibidem*, punkt 13.

66. Siiski ei mõista ma ühelt poolt, millisel põhjusel ei võiks esineda vastupidine olukord, nimelt kui kolmanda riigi tootja tegutseb oma siseturul äriühingu vahendusel, keda ta majanduslikult ei kontrolli, samas kui ta turustab oma tooteid liitu äriühingu vahendusel, kes moodustab temaga ühe majandusüksuse. Teiselt poolt on mul raske ette kujutada, mis annaks nõukogule ja komisjonile õiguse kõrvale kalduda järeldusest, mis kajastab kolmanda riigi tootja ja ühe tema müügiettevõtja vaheliste suhete majanduslikku tegelikkust liitu eksportimise turul.

67. Teiste sõnadega: kui kolmanda riigi tootja ja üks tema müügiettevõtjatest, kes ekspordib liitu, moodustavad ühe majandusüksuse, siis seda majanduslikku tegelikkust ei saa jätta tähelepanuta. Juba oma laadilt eelneb selline järeldus igasugusele küsimusele normide ja meetodite kohta, mida kohaldatakse dumpingumarginaali tuvastamiseni viiva arvutamise kolme etapi kindlaksmääramisel. Samuti on tõsi, et kui selline olukord peaks tuvastatama, toob see endaga kaasa tagajärjed kas ekspordihinna kindlaksmääramisele või selliste kohanduste arvutamisele, mis on tehtud normaalväärtuse ja ekspordihinna õiglase võrdluse kontekstis. Vastupidine järeldus viiks ekspordihinna kunstliku vähendamiseni eesmärgiga tõsta dumpingumarginaali.

68. Käesoleval juhul, nagu ma olen juba märkinud, tunnistas nõukogu, et sellise ühe majandusüksuse olemasolu, mille moodustavad kolmanda riigi tootja ja liitu eksportiv äriühing, takistab algmääruse artikli 2 lõike 10 punkti i alusel kohanduse tegemist.

69. Ülejäänud osas tuleb tõdeda, et nagu Üldkohus meenutas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 182, loetles komisjon oma 26. juuni 2006. aasta faksis kolm elementi, millele ta tugines, et tõdeda, et SEPCO täitis ülesandeid, mis olid sarnased komisjonitasu alusel töötava agendi ülesannetega ning mis puudutasid SEPCO kaubandustegevusega seotud ülesandeid ning viimase üle Niko Tube'i ja NTRP teostatavat kontrolli.[12] Need analüüsielemendid on aga suures osas ühised nendega, mida kasutatakse ühe majandusüksuse olemasolu tuvastamise kontekstis, nagu see tuleneb vaidlustatud kohtuotsuse punktis 179[13] viidatud kohtupraktikast.

70. Sellest tulenevalt leian ma, et Üldkohus ei rikkunud oma hinnangu andmisel õigusnormi, kui ta lähtus eeldusest, et ühe majandusüksuse kriteerium oli oluline kontrollimisel, kas – nagu nõukogu nentis vaidlusaluses määruses – algmääruse artikli 2 lõike 10 punkti i kohaldamise tingimused olid täidetud.

71. Neil asjaoludel tuleb minu arvates samuti tagasi lükata nõukogu ja komisjoni ühine argument, mille kohaselt lasus Üldkohtul eriline kohustus põhjendada sellise kohtupraktika analoogia alusel kohaldamist, mis puudutab ühte majandusüksust ning mis on välja kujunenud normaalväärtuse arvutamise kontekstis.

72. Seega soovitan ma osaliselt tulemusetuse ja osaliselt põhjendamatuse tõttu tagasi lükata apellatsioonkaebuste väited selle kohta, et ühe majandusüksuse käsitust puudutava kohtupraktika analoogia alusel kohaldamisel on rikutud õigusnorme.

12 — Märgin kohe, et need kolm elementi on esiteks asjaolu, et hagejad tegelesid asjaomase toote otsemüügiga ühendusse, teiseks asjaolu, et SPIG, kes on seotud müügiettevõtja Ukrainas, tegutses müügiagendina tehingutes, kus müük toimus Niko Tube'ilt ja NTRP-lt SEPCO-le, ning kolmandaks asjaolu, et SEPCO seosed Niko Tube'i ja NTRP-ga ei olnud piisavad ega võimaldanud asuda seisukohale, et ta on nende kontrolli all või et SEPCO ning Niko Tube ja NTRP on ühise kontrolli all.

13 — Vaidlustatud kohtuotsuse punktis 179 rõhutab Üldkohus, et samuti nähtub kohtupraktikast, et üks majandusüksus eksisteerib, kui tootja usaldab ülesanded, mis tavaliselt kuuluvad struktuurisisesele müügiosakonnale, tema tooteid turustavale äriühingule, mida ta majanduslikult kontrollib (vt selle kohta eespool viidatud kohtuotsus Canon *vs.* nõukogu, punkt 9). Lisaks on kapitalistruktuur asjakohane tõend selle kohta, et eksisteerib üks majandusüksus (vt selle kohta kohtujurist Lenzi ettepanek kohtuasjas C-75/92: Gao Yao *vs.* nõukogu, milles otsus tehti 7. juulil 1994, EKL 1994, lk I-3141, punkt 33). Lisaks on tõdetud, et üks majandusüksus võib olemas olla, kui tootja teostab osa müügifunktsioone, mis täiendavad tema toodete turustaja müügifunktsioone (eespool viidatud kohtuotsus Matsushita Electric Industrial *vs.* nõukogu, punkt 14).

2. Apellatsioonkaebustes esitatud väited selle kohta, et rikuti õigusnormi, kui pandi kohustus tõendada, et täidetud on algmääruse artikli 2 lõike 10 punkti i alusel kohanduse tegemise tingimused

a) Poolte argumendid

73. Nõukogu ja komisjon on seisukohal, et Üldkohus leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 180 valesti, et institutsioonid pidid esitama tõendid või vähemalt kaudsed tõendid, mis võimaldavad kindlaks teha teguri, mille alusel kõnealune kohandamine tehti. Lisaks on vaidlustatud kohtuotsuse selles punktis sisalduv viide Üldkohtu otsusele Kundan ja Tata *vs.* nõukogu [14] käesolevas asjas samuti asjakohatu, kuna kõnealune juhtum puudutas asjaolusid, mis eelnesid selle algmääruse muutmisele, millele tugineb vaidlusalune määrus.

74. Niko Tube ja NTRP paluvad apellatsioonkaebustes esitatud väited tagasi lükata.

b) Analüüs

75. Üldkohus leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 180, et „samuti nagu pool, kes palub algmääruse artikli 2 lõike 10 alusel teha kohandamisi, mille eesmärk on muuta normaalväärtus ja ekspordihind dumpingumarginaali arvutamise eesmärgil võrreldavaks, peab tõendama, et tema nõue on põhjendatud, peavad institutsioonid – kui nad leiavad, et nad peavad kohandamisi tegema – tuginema tõenditele või vähemalt kaudsetele tõenditele, mis võimaldavad kindlaks teha teguri, mille alusel kohandamine tehakse, ning määrama kindlaks selle mõju hindade võrdlusele (Esimese Astme Kohtu 21. novembri 2002. aasta otsus kohtuasjas T-88/98: Kundan ja Tata *vs.* nõukogu, EKL 2002, lk II-4897, punkt 96)".

76. Vastupidi nõukogu ja komisjoni seisukohale ei ole minu arvates selle hinnangu andmisel rikutud ühtegi õigusnormi.

77. Sellega seoses tuleb meenutada, et algmääruse artikli 2 lõikes 10 on sätestatud, et kui kindlaksmääratud normaalväärtus ja ekspordihind ei ole võrreldavatel alustel, võetakse igal juhul eraldi kohanduste näol nõuetekohaselt arvesse neid tegurite väidetavaid ja ilmnenud erinevusi, mis mõjutavad hindu ja hinna võrreldavust.

78. Selles sättes kasutatud umbisikuline kõneviis ei sisalda nende isikute määratlust, kellel lasub kohustus tuua esile tegurid, mille tõttu tekib vajadus teha kohandus, ning tõendada, mil määral see tegur mõjutab hindade võrreldavust siseturul ja liitu eksportimise turul. [15]

79. Kohustus tõendada, et teha tuleb algmääruse artikli 2 lõike 10 punktides a–k loetletud konkreetsed kohandused, lasub neil tingimustel isikutel, kes soovivad kohandust teha.

80. Seega kui tootja palub kohandada normaalväärtust (allapoole) või ekspordihinda (ülespoole), peab see ettevõtja ka näitama ja tõendama, et tingimused sellise kohanduse tegemiseks on täidetud. [16]

14 — 21. novembri 2002. aasta otsus kohtuasjas T-88/98: Kundan ja Tata *vs.* nõukogu (EKL 2002, lk II-4897, punkt 96).

15 — Kuigi see sõnastus on samane sellega, mida kasutati vahetult eelnenud algmääruse (nõukogu 22. detsembri 1994. aasta määrus (EÜ) nr 3283/94 kaitse kohta dumpinguhinnaga impordi eest riikidest, mis ei ole Euroopa Ühenduse liikmed, EÜT L 349, lk 1) artikli 2 lõikes 10, erineb see siiski varasema algmääruse (nõukogu 11. juuli 1988. aasta määrus (EMÜ) nr 2423/88 kaitse kohta dumpinguhinnaga või subsideeritud impordi eest riikidest, mis ei ole Euroopa Majandusühenduse liikmed, EÜT L 209, lk 1) artikli 2 lõike 9 punkti b sõnastusest, mis pani „huvitatud isikule" kohustuse tõendada, et tema nõue kohanduse tegemiseks on põhjendatud.

16 — Vt juba varasemate dumpinguvastaste määruste kohta 11. juuli 1990. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-320/86 ja C-188/87: Stanko France *vs.* komisjon ja nõukogu (EKL 1990, lk I-3013, punkt 48 ja seal viidatud kohtupraktika).

81. Vastupidisel juhul, nagu leidis õigesti ka Üldkohus, kui nagu käesolevas asjas komisjon ja nõukogu leiavad, et ekspordihinda tuleb allapoole kohandada põhjusel, et tootjaga seotud müügiettevõtja täidab ülesandeid, mis on samastatavad komisjonitasu alusel töötava agendi ülesannetega, peavad nad vähemalt esitama üksteist toetavad asjaolud, mis kinnitavad, et see tingimus on täidetud.

82. Seega teen ma ettepaneku lükata tagasi apellatsioonkaebustes esitatud väited selle kohta, et rikuti õigusnormi, kui pandi kohustus tõendada, et täidetud on algmääruse artikli 2 lõike 10 punkti i alusel kohanduse tegemise tingimused.

3. Apellatsioonkaebustes esitatud väited, mis puudutavad kohtuliku kontrolli piiride eiramist

a) Poolte argumendid

83. Nõukogu ja komisjon väidavad, et vastupidi selles valdkonnas kohaldatavale kohtupraktikale, millele Üldkohus pealegi ei viidanud, ei piirdunud kohus kontrollimisega, kas need institutsioonid tuginesid valedele asjaoludele või tegid algmääruse artikli 2 lõike 10 punktis i ette nähtud kohanduse tegemisel ilmse hindamisvea. Vastupidi, ta asendas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 184–189 nende institutsioonide hinnangu oma hinnanguga, kohaldades valesti ühe majandusüksuse kriteeriumi.

84. Lisaks piirdus Üldkohtu hinnang samuti valesti kolme elemendiga, mis olid esitatud komisjoni 26. juuni 2006. aasta faksis, võtmata arvesse nõukogu täiendavaid selgitusi esimese astme kohtumenetluses. Peale selle mõistis Üldkohus valesti selles faksis esitatud teatud põhjendusi, mille tõttu tehti algmääruse artikli 2 lõike 10 punktis i ette nähtud kohandus.

85. Komisjon kinnitab samuti, et Üldkohtu järeldus, mille kohaselt ei saa institutsioonid teha kõnealust kohandust, on vastuolus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 213 esitatuga, mille kohaselt Üldkohus otsustas, et 26. juuni 2006. aasta faks sisaldas üksikasjalikke põhjendusi põhjuste kohta, miks see kohandus tehti.

86. Viimaks märgivad nõukogu ja komisjon, et nende etteheidete põhjendatus toob automaatselt kaasa vaidlustatud kohtuotsuse punktides 193–197 esitatud Üldkohtu hinnangu tühistamise osas, milles see puudutab NTRP ja SEPCO vahelisi suhteid, kuna Üldkohus tõdes nendes punktides, et esimese kohtuastme hagejate väide, mis puudutab algmääruse artikli 2 lõike 10 esimese lõigu kohaldamisel tehtud ilmset hindamisviga, ei ole iseseisev võrreldes sellega, mille hagejad esitasid esimeses kohtuastmes sama määruse artikli 2 lõike 10 punkti i kohaldamisel tehtud ilmse hindamisvea kohta.

87. Niko Tube ja NTRP väidavad, et Üldkohus kontrollis nõuetekohasel määral institutsioonide hinnanguid, ilma et ta oleks viimaste hinnangut asendanud enda hinnanguga. Ta piirdus kontrollimisega, kas algmääruse artikli 2 lõike 10 punkti i tingimusi järgiti ning kas asjaolusid hinnati nõuetekohaselt.

88. Lisaks on nende arvates ilmne, et Üldkohus võttis arvesse ning hindas nõukogu ja komisjoni kõiki argumente, samuti poolte esitatud olemasolevat teavet, enne kui ta järeldas, et institutsioonid tegid ilmse hindamisvea, kuna nad ei esitanud piisavaid andmeid selle kohta, et SEPCO tegutses komisjonitasu alusel töötava agendina NTRP toodetavaid torusid puudutavate tehingute raames. Peale selle väidavad Niko Tube ja NTRP, et institutsioonid ei saa õigustatult leida, et piisab, kui eksportiva tootjaga seotud või tema ühise kontrolli all olev müügiettevõtja müüb asjaomast toodet liitu, selleks et täieõiguslikult järeldada, et see äriühing täidab agendi ülesannetega samastatavaid ülesandeid. Kui see oleks nii olnud, oleks piisanud sellest, et algmääruse artikli 2 lõike 10 punktis i on sätestatud, et kaubandusettevõtja marginaali võib kohandada. Nagu Üldkohus otsustas, ei olnud see siiski just nii.

89. Äriühingud lisavad, et Üldkohus järeldas õigesti, et institutsioonid tegid ilmse hindamisvea, kui nad kohaldasid algmääruse artikli 2 lõike 10 esimest lõiku. Sellega säilitati või loodi kohandusega asümmeetria, millele Üldkohus viitas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 195.

b) Analüüs

90. Enne kui kontrollida apellatsioonkaebuste esitajate käesolevate väidete tuuma, mis puudutab Üldkohtu läbi viidud kohtuliku kontrolli ulatust, tuleb kõigepealt tagasi lükata komisjoni ja nõukogu esitatud kaks täiendavat argumenti Üldkohtu arutluskäigu väidetava vastuolulisuse ja asjaolu kohta, et viimane ei võtnud väidetavalt arvesse esimese astme menetluse kestel nõukogu esitatud täiendavaid põhjendusi.

91. Esimese punkti osas on ilmselgelt alusetu kriitika, et vaidlustatud kohtuotsuse põhjendused on vastuolus osas, milles Üldkohus märkis ühelt poolt nimelt selle otsuse punktis 184, et komisjoni 26. juuni 2006. aasta faksis esitatud kaalutlused ei kujuta endast kaudseid tõendeid, mis oleksid piisavad, et põhjendada algmääruse artikli 2 lõike 10 punkti i alusel tehtud kohandust, ning teiselt poolt sama kohtuotsuse punktis 213, et see faks sisaldab üksikasjalikku põhjendust selle kohanduse tegemise põhjuste kohta. Kui vaidlustatud kohtuotsuse punkt 184 puudutab 26. juuni 2006. aasta faksis esitatud kaalutluste põhjendatuse ehk vaidlusaluse määruse sisulise õiguspärasuse kontrollimist, piirdutakse selle kohtuotsuse punktis 213 tõdemisega, et komisjon täitis just samas faksis kohustuse esitada selgelt ja üheselt kõnealuse kohanduse tegemise põhjused ehk kohustuse järgida olulist vorminõuet.[17] Pealegi on vaidlustatud kohtuotsuse punkt 213 seotud just põhjendamiskohustuse rikkumist puudutava väite kontrollimisega.

92. Minu hinnangul on samuti põhjendamatu nõukogu esitatud etteheide, et Üldkohus jättis tähelepanuta täiendavad selgitused – komisjoni 26. juuni 2006. aasta faksis asuva kolme kaalutluse kohta –, mis nõukogu esitas esimese kohtuastme menetluse ajal.

93. Kõigepealt, niivõrd kui nõukogu argumenti tuleb tõlgendada selliselt, et sellega heidetakse Üldkohtule ette, et ta ei võtnud arvesse selgitusi, mis järgnesid 26. juuni 2006. aasta faksi esitamisele ja järgmisel päeval vaidlusaluse määruse tegemisele ning mis olid ka uued võrreldes selles faksis ja selles aktis asuvate kaalutlustega, tuleb see argument ilmselgelt tagasi lükata. See argument tähendaks nimelt, et Üldkohtule heidetaks ette, et ta keeldus sellest, et institutsioon asendab uute põhjendustega esialgsed põhjendused, mis tulenevad 26. juuni 2006. aasta faksist ja vaidlustatud akti sõnastusest. Üldkohus ei saa aga, ilma et ta ei rikuks õigusnormi, lubada menetluse käigus institutsioonil asendada nimetatud kohtus vaidlustatud akti põhjendusi uute põhjendustega.[18]

94. Edasi, kui nõukogu argumenti tuleb tõlgendada nii, et sellega kritiseeritakse Üldkohut seetõttu, et ta jättis tähelepanuta täiendavad selgitused, mis loetlevad üksikasjalikult põhjused, mis viisid algmääruse artikli 2 lõike 10 punkti i alusel tehtud kohanduseni, siis tuleb märkida, et nõukogu piirdub üldise viitega kümnekonnale punktile tema poolt esimeses kohtuastmes esitatud märkustes, toomata piisavalt täpselt välja, millised on selgitused, mis Üldkohus jättis tähele panemata.[19] Igal juhul tuleb tõdeda, et Üldkohus võttis siiski vähemalt arvesse peamised kaalutlused, mille nõukogu esitas esimese astme menetluses ning mis on põhjenduseks algmääruse artikli 2 lõike 10 punkti i alusel tehtud kohandusele. Nii vastas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 185 argumendile, mis oli

17 — Vt põhjendamiskohustuse (mis kujutab endast olulist vorminõuet) ja põhjenduste põhjendatuse küsimuse (mis hõlmab vaidlusaluse akti sisulist õiguspärasust) eristamise kohta eelkõige 22. märtsi 2001. aasta otsus kohtuasjas C-17/99: Prantsusmaa *vs.* komisjon (EKL 2001, lk I-2481, punkt 35).

18 — Vt selle kohta eekõige Üldkohtu 6. novembri 1997. aasta otsus kohtuasjas T-71/96: Berlingieri Vinzek *vs.* komisjon (EKL AT 1997, lk I-A-339 ja II-921, punkt 79); 25. veebruari 2003. aasta otsus kohtuasjas T-183/00: Strabag Benelux *vs.* nõukogu (EKL 2003, lk II-135, punktid 57 ja 58); 10. septembri 2008. aasta otsus kohtuasjas T-465/04: Evropaïki Dynamiki *vs.* komisjon, punkt 59, ning 9. septembri 2010. aasta otsus kohtuasjas T-387/08: Evropaïki Dynamiki *vs.* komisjon, punkt 37.

19 — Apellatsioonkaebuse 15. joonealuses märkuses viitab nõukogu oma esimeses kohtuastmes esitatud vastuse punktidele 105, 106 ja 112–119 ning esimeses kohtuastmes esitatud vasturepliigi punktidele 49–55.

lühidalt esitatud nõukogu kirjalikes märkustes ning mis puudutas Niko Tube'i ja NTRP otsemüüki uutesse liikmesriikidesse. Sama kohtuotsuse punktis 186 kontrollis Üldkohus ka SPIG rolli müügis liitu, mis oli argument, mida nõukogu rõhutas oma esimeses kohtuastmes esitatud vastuses, ning vaidlustatud kohtuotsuse punktis 187 Niko Tube'i ja NTRP seoseid SEPCO-ga, viidates iga kord kas esimese astme menetluses kohtuistungil poolte vahel toimunud vaidlusele või poolte poolt Üldkohtule esitatud toimikumaterjalidele.

95. Seega teen ma ettepaneku lükata komisjoni ja nõukogu need kaks argumenti tagasi.

96. Nüüd käsitlen ma nendes apellatsioonkaebuste väidetes esitatud peamist probleemi, mis puudutab komisjoni ja nõukogu hinnangute üle Üldkohtu teostatud kontrolli ulatust.

97. Ennekõike tuleb märkida, et vaidlustatud kohtuotsuses meenutas Üldkohus kõigepealt selle kohtuotsuse punktis 182 kolme asjaolu, millele tuginesid institutsioonid, kui nad järeldasid, et SEPCO täitis ülesandeid, mis olid sarnased komisjonitasu alusel töötava agendi ülesannetega algmääruse artikli 2 lõike 10 punkti i tähenduses.

98. Esimese asjaolu osas, nimelt selle osas, et Niko Tube ja NTRP müüsid asjaomast toodet otse ühendusse, rõhutas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 185, et tegemist võib olla ühe majandusüksusega, kui tootja teostab osa müügifunktsioone lisaks tema toodete turustaja funktsioonidele. Olles aga märkinud, et poolte kirjalikest märkustest ilmnes, et otsemüük ühendusse jätkus uutesse liikmesriikidesse üleminekuperioodil ning et selle maht moodustas vaid 8% kogu müügimahust ühendusse, tõdes Üldkohus, et Niko Tube ja NTRP võtsid üksnes üleminekuperioodiks enda kanda vaid müügifunktsioonid, mis täiendasid SEPCO funktsioone.

99. Teise asjaolu osas, mis puudutas seda, et Ukrainas asuv seotud müügiettevõtja SPIG tegutses müügiagendina Niko Tube'i ja NTRP poolt SEPCO-le sooritatud müügitehingute osas, märkis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 186, et nõukogu ei selgita kuidagi, mil viisil asjaolu, et SPIG saab komisjonitasu Niko Tube'i ja NTRP müügitehingutelt SEPCO-le, tõendab seda, et SEPCO täitis funktsioone, mis on sarnased komisjonitasu eest töötava agendi funktsioonidega, või takistab seda, et tunnustataks tema staatust Niko Tube'i ja NTRP struktuurisisese müügiosakonnana.

100. Kolmanda asjaolu osas, mille kohaselt ei olnud SEPCO seosed Niko Tube'i ja NTRP-ga piisavad ning nendest ei saanud järeldada, et ta on nende kontrolli all või et SEPCO ja Niko Tube ja NTRP on ühise kontrolli all, märkis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 187, et toimikumaterjalidest nähtub, et SEPCO ja NTRP on seotud sama emaettevõtja kaudu, kellele kuulus uurimisperioodil 100% suurune osalus SEPCO-s ja 24% suurune osalus NTRP-s. Seetõttu tõdes Üldkohus, et kõnesoleval juhul on tegemist asjaoluga, mis võib juhul, kui seda kinnitavad teised asjassepuutuvad asjaolud, aidata tõendada, et SEPCO ja NTRP on ühise kontrolli all, ja mis igal juhul ei tõenda seda, et SEPCO ja NTRP seos on ebapiisav. Seevastu otsustas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 188, et toimikumaterjalid ei võimalda tõendada seda, et SEPCO on Niko Tube'i kontrolli all või et need kaks äriühingut on ühise kontrolli all.

101. Nii leidis Üldkohus, et 26. juuni 2006. aasta faksis esitatud asjaolud algmääruse artikli 2 lõike 10 punkti i alusel tehtud kohanduse põhjendamiseks ei ole „piisavalt veenvad" ning neid ei saa seega pidada kaudseteks tõenditeks, mis võimaldavad kindlaks teha teguri, mille alusel tehti kohandus, ning selle mõju hindade võrreldavusele (vaidlustatud kohtuotsuse punkt 184). Seetõttu nõustus kohus esimeses astmes esitatud väite osaga, mille kohaselt tehti ilmne hindamisviga algmääruse selle artikli kohaldamisel, kuna kohandati ekspordihinda, mida SEPCO kohaldas NTRP toodetud torudega tehtud tehingute raames, ning lükkas selle väite tagasi osas, mis puudutab selle ekspordihinna kohandamist, mida SEPCO kasutas Niko Tube'i toodetud torudega sooritatud tehingute raames (vaidlustatud kohtuotsuse punktid 188 ja 190).

102. Nõukogu ja komisjon leiavad, et sel viisil võttis Üldkohus neilt nende ulatusliku hindamisruumi ning järelikult ületas oma kohtuliku kontrolli piire.

103. Selles osas on tõsi, et Üldkohus on otsustanud, et liidu institutsioonidel on ühise kaubanduspoliitika ja iseäranis kaubanduse kaitsemeetmete valdkonnas ulatuslik kaalutlusõigus nende majanduslike, poliitiliste ja õiguslike olukordade keerulisuse tõttu, mida nad uurima peavad. [20]

104. Samuti tuleneb kohtupraktikast, et kohtulik kontroll keeruliste majanduslike olukordade hinnangute üle peab olema piiratud menetlusnormidest kinnipidamise, vaidlustatud otsuse tegemise aluseks olevate asjaolude sisulise õigsuse, nende faktiliste asjaolude hindamisel ilmsete vigade puudumise või võimu kuritarvitamise puudumise kontrollimisega. [21] Seega ei või liidu kohus keeruliste majanduslike olukordade piiratud kontrolli käigus asendada liidu institutsioonide hinnangut oma hinnanguga. [22]

105. Nagu Euroopa Kohus on märkinud konkurentsi- ja riigiabiõiguse kontekstis, mis on valdkonnad, mis nagu kaubanduse kaitsemeetmete valdkondki annavad aluse keerulisteks majanduslikeks hinnanguteks, ei tähenda institutsioonide ulatuslik hindamisruum siiski, et liidu kohus peaks hoiduma kontrollimast „tõlgendusi", mille need institutsioonid on andnud majanduslikku laadi andmetele. [23]

106. Selle kohtupraktika kohaselt peab liidu kohus mitte üksnes kontrollima esitatud tõendite vastavust tegelikkusele, nende usaldatavust ja sidusust, vaid ka kontrollima, kas kogutud tõendid sisaldavad kogu asjakohast teavet, mida keerulise olukorra hindamisel tuleb arvesse võtta, ja kas kõnealused tõendid võivad toetada järeldusi, mis nende pinnalt on tehtud. [24]

107. Kohtupraktika kujutab seega kõnealuses kontekstis demarkatsioonijoont liidu kohtule keelatu – nimelt asendada institutsioonide hinnang iseenda hinnanguga – ning selle vahel, mis on talle lubatud – nimelt kontrollida, kuidas on institutsioonid õiguslikult kvalifitseerinud majanduslikku laadi asjaolud. [25] Järelikult on tegemist dihhotoomiaga ühelt poolt majanduslikku laadi asjaoludele institutsioonide antud hinnangu – mille kohtu poolt autonoomse uue hindamise välistab kohtulik kontroll ja mille kontrollimine peab piirduma ilmse vea tuvastamisega – ning teiselt poolt liidu kohtu täielikule kontrollile õigusküsimusena allutatud asjaolude õigusliku kvalifitseerimise vahel.

108. Käesoleval juhul on küll tõsi, nagu märgib komisjon, et Üldkohus ei ole viidanud kohtupraktikale, mille alusel on piiratud tema kontrolli ulatus institutsioonide selliste keeruliste majanduslike hinnangute üle, nagu kõnealused hinnangud käesolevates apellatsioonkaebuste väidetes.

109. Siiski ei saa see tegemata jätmine iseenesest kujutada endast märki, mis annaks tunnistust sellest, et Üldkohus on ületanud oma kontrolli ulatust.

20 — Vt eelkõige 27. septembri 2007. aasta otsus kohtuasjas C-351/04: Ikea Wholesale (EKL 2007, lk I-7723, punkt 40 ja seal viidatud kohtupraktika).

21 — *Ibidem*, punkt 41 ja seal viidatud kohtupraktika.

22 — Vt analoogia alusel eelkõige riigiabi valdkonnas 22. novembri 2007. aasta otsus kohtuasjas C-525/04 P: Hispaania *vs.* Lenzing (EKL 2007, lk I-9947, punkt 57) ja 2. septembri 2010. aasta otsus kohtuasjas C-290/07 P: komisjon *vs.* Scott (EKL 2010, lk I-7763, punkt 66) ning konkurentsieeskirjade kohaldamise valdkonnas 29. juuni 2010. aasta otsus kohtuasjas C-441/07 P: komisjon *vs.* Alrosa (EKL 2010, lk I-5949, punkt 67).

23 — Vt täpsemalt konkurentsieeskirjade kohaldamise kohta 15. veebruari 2005. aasta otsus kohtuasjas C-12/03 P: komisjon *vs.* Tetra Laval (EKL 2005, lk I-987, punkt 39) ja 10. juuli 2008. aasta otsus kohtuasjas C-413/06 P: Bertelsmann ja Sony Corporation of America *vs.* Impala (EKL 2008, lk I-4951, punkt 145) ning riigiabi reguleerivate eeskirjade kohaldamise kohta eespool viidatud kohtuotsus Hispaania *vs.* Lenzing, punkt 56, ning eespool viidatud kohtuotsus komisjon *vs.* Scott, punkt 64.

24 — Eespool viidatud kohtuotsus komisjon *vs.* Tetra Laval, punkt 39; eespool viidatud kohtuotsus Hispaania *vs.* Lenzing, punkt 57; eespool viidatud kohtuotsus Bertelsmann ja Sony Corporation of America *vs.* Impala, punkt 145, ning eespool viidatud kohtuotsus komisjon *vs.* Scott, punkt 65.

25 — Vt selle kohta minu ettepaneku punkt 103 kohtuasjas, milles tehti eespool viidatud kohtuotsus komisjon *vs.* Scott.

110. Isegi kui vaidlustatud kohtuotsuse põhjendusi võiks kritiseerida, leian ma tegelikult, et nõukogu ja komisjon eksivad Üldkohtu läbi viidud kontrolli sisus.

111. Üldkohus ei viinud nimelt läbi asjaolude autonoomset uut hindamist, nagu nõukogu ja komisjon talle ette heidavad, vaid piirdus õigesti – arvestades käesoleva ettepaneku punktides 105 ja 106 viidatud kohtupraktikat – kontrollimisega, kas 26. juuni 2006. aasta faksis toodud kolm põhjust kinnitavad institutsioonide järeldust, et SEPCO täitis ülesandeid, mis olid samastatavad komisjonitasu alusel töötava agendi ülesannetega, ning seega on põhjenduseks kohanduse tegemisele algmääruse artikli 2 lõike 10 punkti i alusel, nagu sisuliselt on esile toodud vaidlustatud kohtuotsuse punkti 184 teises lauses.

112. Eriti selge näib minu jaoks 26. juuni 2006. aasta faksis loetletud teise ja kolmanda elemendi kontrollimine Üldkohtu poolt. Selles osas piirdus Üldkohus sisuliselt märkimisega, et esiteks ei esitanud nõukogu piisavaid selgitusi SPIG sekkumise mõju kohta SEPCO kvalifitseerimisele isikuna, kes täidab ülesandeid, mis on sarnased komisjonitasu alusel töötava agendi ülesannetega, ning et teiseks ei tõendanud SEPCO ja NTRP vahelised suhted ühises emaettevõtjas, nagu seda väitsid institutsioonid, piisavate sidemete puudumist nende kahe äriühingu vahel, et välistada ühe majandusüksuse olemasolu, nagu seda kinnitasid Niko Tube ja NTRP haldusmenetluses ja Üldkohtus.

113. Esimese elemendi – mis puudutab Niko Tube'i ja NTRP otsemüüki liitu ning mis institutsioonide arvates oli kaudne tõend selle kohta, et SEPCO ei tegutsenud nende äriühingute struktuurisisese eksportmüügiosakonnana – kontrollimine Üldkohtu poolt võib siiski minu hinnangule esmapilgul vähemalt osaliselt varjundi lisada. Seega kui Üldkohus kinnitas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 185 poolte poolt talle esitatud andmete alusel, et Niko Tube ja NTRP täitsid müügifunktsioone vaid täiendavalt SEPCO funktsioonidele ja üksnes üleminekuperioodi jooksul (millest võib oletada ühe majandusüksuse olemasolu), siis näib, et Üldkohus andis iseenda hinnangu majanduslikku laadi elementidele, mille üle vaieldi kohtumenetluses.

114. Kuigi vaidlustatud kohtuotsuse punkti 185 viimase lause sõnastus võib olla kritiseeritav, kuuluvad nimetatud kohtuotsuse selles punktis toodud argumendid kahtlemata samuti sama otsuse punktis 184 käsitletud analüüsi hulka, mis puudutab nende järelduste tõendatust, milleni jõudsid institutsioonid SEPCO täidetud funktsioonide osas. Lõpuks märkis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 185 analüüsi läbi viies, et järeldus, mille institutsioonid tegid Niko Tube'i ja NTRP otsemüügist, oli nii vale, et nad oleksid vaidlustamata andmete põhjal pidanud jõudma vastupidise järelduseni.

115. Järelikult ei ole Üldkohus minu arvates asendanud institutsioonide majanduslikku hinnangut iseenda hinnanguga. Vastupidi, kohus kontrollis majanduslike andmete õiguslikku kvalifitseerimist nende institutsioonide poolt, tõdedes, et 26. juuni 2006. aasta faksis esitatud kolm elementi ei ole tõendid, mis võivad toetada nende järeldust, et SEPCO vastas tingimustele, mis võimaldavad teha kohanduse algmääruse artikli 2 lõike 10 punkti i alusel vähemalt osas, mis puudutab tehinguid NTRP toodetavate torudega.

116. Viimaks võis samuti minu arvates Üldkohus õigusnormi rikkumata vaidlustatud kohtuotsuse punktis 195 seoses Niko Tube'i ja NTRP väitega algmääruse artikli 2 lõike 10 esimese lõigu kohaldamise kohta otsustada, et kuna kohandus selle sätte punkti i alusel tehti Niko Tube'i toodetud torudega SEPCO sooritatud tehingute osas valesti, siis tähendab see, et asümmeetria normaalväärtuse ja ekspordihinna vahel säilitati või see isegi tekitati. Niisuguse tasakaalutuse säilitamine või tekitamine mõjutab algmääruse artikli 2 lõike 10 esimeses lõigus sätestatud nõuet teha normaalväärtuse ja ekspordihinna vahel õiglane võrdlus.

117. Seega teen ma ettepaneku lükata tagasi apellatsioonkaebuste väited, mis puudutavad kohtuliku kontrolli piiride eiramist.

B. *Vastuapellatsioonkaebuses esitatud kolmas väide, et algmääruse artikli 2 lõike 10 punkti i kohaldamisel on rikutud õigusnorme Niko Tube'i toodetud torudega SEPCO sooritatud tehingute osas*

1. Poolte argumendid

118. Niko Tube ja NTRP väidavad, et Üldkohus rikkus õigusnormi, kui ta vaidlustatud kohtuotsuse punktides 187–190 sisuliselt kinnitas, et SEPCO tegutses Niko Tube'i toodetud torudega tehingute tegemisel komisjonitasu alusel töötava agendina. Need äriühingud on seisukohal, et asjaolu, et SEPCO ja Niko Tube'i vahelised kapitaliseosed ei olnud samad mis SEPCO ja NTRP vahel, ei tähenda õiguslikust aspektist, et SEPCO täitis oma suhetes Niko Tube'iga komisjonitasu alusel töötava agendi ülesandeid. Vastupidi sellele, mida leidis Üldkohus, võib kontroll olemas olla isegi juhul, kui kummagi asjaomase äriühingu lõplikud kasusaajad (*ultimate beneficiaries*) ei ole samad. Seega tuleb eristada kontrolli ja osaluse esinemist. Lisaks on Niko Tube ja NTRP arvamusel, et pelgast ostu-müügi suhtest eksportija ja temaga seotud turustusettevõtja vahel ei piisa selleks, et viimase marginaali käsitataks komisjonitasuna algmääruse artikli 2 lõike 10 punkti i tähenduses. Igal juhul on Üldkohtu järeldused SEPCO ja Niko Tube'i vaheliste suhete kohta valed, kuna need järeldused tuginevad asjaoludele ja argumentidele, mis esitati pärast haldusmenetluse lõppu.

119. Oma vastustes vastuapellatsioonkaebuse kolmandale väitele leiavad nõukogu ja komisjon, et väide on vastuvõetamatu või vähemalt põhjendamatu. Nõukogu leiab, et väide on vastuvõetamatu seetõttu, et see ei saa mõjutada vaidlustatud kohtuotsuse resolutsiooni, kuna Üldkohus juba tühistas vaidlusaluse määruse artikli 1. Komisjon omakorda leiab, et vastuapellatsioonkaebuse kolmanda väite põhjendamiseks esitatud argumendid ei ole tõendatud ega piisavalt täpsed, mistõttu on väide vastuvõetamatu. Sisulise küsimuse osas väidavad institutsioonid sisuliselt, et Niko Tube ja NTRP oleksid pidanud tooma esile toimiku materjalid, mis tõendavad, et SEPCO oli Niko Tube'i kontrolli all või et need kaks äriühingut olid ühise kontrolli all. Niisuguste tõendite puudumise tõttu lükkas Üldkohus esimeses kohtuastmes esitatud väite õigesti tagasi.

2. Analüüs

120. Ilma et minu hinnangul oleks vaja otsustada käesoleva väite vastuvõetavuse üle, olen ma igal juhul seisukohal, et see väide on põhjendamatu.

121. Kõigepealt tõlgendavad Niko Tube ja NTRP vaidlustatud kohtuotsust valesti, kui nad väidavad, et kohus leidis, et kontroll võib esineda üksnes juhul, kui SEPCO ja Niko Tube'i lõplikud kasusaajad on samad. Tuleb nimelt tõdeda, et Üldkohus piirdus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 188–189 kontrollimisega, kas – nagu väidavad Niko Tube ja NTRP ning pidades silmas „toimiku materjale" – Niko Tube kontrollis SEPCO-t või olid mõlemad ühise kontrolli all, analüüsides nende äriühingute kapitali struktuuri, kuna nagu Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 179 õigesti märkis, on see element viide ühe majandusüksuse olemasolule. Seega ei leidnud Üldkohus, et kontroll, eelkõige ühine kontroll saab esineda üksnes juhul, kui mõlemal asjaomasel äriühingul on samad „lõplikud kasusaajad".

122. Samuti tuleneb vaidlustatud kohtuotsuse punkti 187 ebaõigest tõlgendamisest järeldus, et Üldkohus tuvastas, et pelgast ostu-müügi suhtest eksportija ja temaga seotud turustusettevõtja vahel piisab selleks, et viimase marginaali käsitataks komisjonitasuna. Lisaks sellele, et vaidlustatud kohtuotsuse kõnealuses punktis on täpsustatud, et niisugune suhe ei ole asjakohane selle tõendamisel, et SEPCO täidab komisjonitasu alusel töötava agendi ülesannetega sarnaseid ülesandeid, on kõnealuses punktis käsitletud mitte SEPCO poolt Niko Tube'i jaoks, vaid SEPCO poolt NTRP jaoks sooritatud tehinguid.

123. Tegelikult seisnevad põhjused, mille tõttu lükati esimese kohtuastme hagejate seisukoht tagasi, mitte selles, kas eksportija ja temaga seotud turustusettevõtja vahel esineb ostu-müügi suhe või mitte, vaid selliste andmete puudumises, mis tõendaksid Niko Tube'i võimalikku kontrolli SEPCO üle või nende kahe äriühingu ühist kontrolli. Selles suhtes tuleb tõdeda, et Niko Tube ja NTRP ei ole kuidagi täpsustanud, milliseid niisuguseid toimiku materjale Üldkohus moonutas või jättis arvesse võtmata, mis oleksid võinud ümber lükata vaidlustatud kohtuotsuse punktides 188 ja 189 esitatud kohtu hinnangu, mille kohaselt sisuliselt asjaolu, et Niko Tube'il ja NTRP-l oli kolm ühist aktsionäri, sealhulgas NTRP emaettevõtja, ei võimaldanud tõendada, et SEPCO oli Niko Tube'i kontrolli all või et need kaks äriühingut olid ühise kontrolli all, vaid võimaldas üksnes tuvastada kaudse seose viimase kahe äriühingu vahel.

124. Vastuapellatsioonkaebuse 47. joonealuses märkuses mainitud pelk asjaolu, et Üldkohus jättis vastamata argumendile, et SEPCO esindajad viibisid uurimismenetluse ajal Niko Tube'i ruumides toimunud kontrollkäikude juures, ei saa seda analüüsi kahtluse alla seada. Nagu nõukogu vastuapellatsioonkaebusele esitatud vastuses õigesti märkis, annab see asjaolu tunnistust üksnes sellest, et kõnealused kaks äriühingut tegid uurimise ajal koostööd, nagu võib kahelt seotud äriühingult ka oodata, kuid see ei saa tõendada, et Niko Tube kontrollis SEPCO-t või et need kaks äriühingut olid ühise kontrolli all.

125. Lõpuks ei ole Niko Tube ja NTRP ka märkinud, millistele uutele asjaoludele Üldkohus tugines, kui ta lükkas osaliselt tagasi nende esimeses kohtuastmes esitatud väite. Selles suhtes ei saa Niko Tube ja NTRP Üldkohtule ette heita, et ta lubas neil esimese astme menetluses oma väiteid tõendada, kuigi nagu ma käesoleva ettepaneku eelmises punktis märkisin, on need äriühingud apellatsioonimenetluses jätkuvalt võimetud täpselt näitama, millised toimikus sisalduvad tõendid jättis Üldkohus arvesse võtmata, kui ta sisuliselt kinnitas institutsioonide hinnangut, mille kohaselt SEPCO ja Niko Tube'i vahelised seosed olid ebapiisavad selleks, et järeldada, et need kaks äriühingut olid ühise kontrolli all või et Niko Tube teostas kontrolli SEPCO üle – mis on selle eeltingimus, et need kaks seotud äriühingut moodustaksid ühe majandusüksuse, mis oleks võtnud institutsioonidelt võimaluse algmääruse artikli 2 lõike 10 punkti i alusel kohandust teha.

126. Seetõttu teen ma ettepaneku lükata tagasi vastuapellatsioonkaebuse kolmas väide, et algmääruse artikli 2 lõike 10 punkti i kohaldamisel on rikutud õigusnorme Niko Tube'i toodetud torudega SEPCO sooritatud tehingute osas.

C. Apellatsioonkaebustes esitatud väited selle kohta, et rikuti õigusnorme, kui seoses algmääruse artikli 2 lõike 10 punkti i alusel kohanduse tegemisega tuvastati esimese kohtuastme hagejate kaitseõiguste rikkumine

1. Poolte argumendid

127. Nõukogu ja komisjon toovad esile kolm õigusnormi rikkumist, mis Üldkohus pani toime hindamisel, mille tulemusel ta tuvastas, et seoses algmääruse artikli 2 lõike 10 punkti i alusel kohanduse tegemisega rikuti Niko Tube'i ja NTRP kaitseõigusi.

128. Esiteks leiavad institutsioonid, et Üldkohus tõlgendas neil lasuvaid teavitamisnõudeid vaidlustatud kohtuotsuse punktis 201 liiga kitsalt. Täpsemalt on nad seisukohal, et on ebaproportsionaalne komisjonilt kõigil juhtudel nõuda, et ta teavitaks eksportijat mitte ainult kohanduse tegemise õiguslikust alusest, vaid ka kohanduse tegemise põhjustest. Jättes aga käesoleval juhul kontrollimata, kas pelgalt kohanduse õiguslikust alusest teavitamine oli asjaomaste äriühingute kaitseõiguste tõhusaks teostamiseks piisav, rikkus Üldkohus õigusnormi. Komisjon on seisukohal, et Üldkohus ajas segi asjaomase akti vastuvõtmisel institutsioonidel lasuva kohustuse esitada sisukad põhjendused ning

kohustuse edastada haldus- või uurimismenetluses piisavalt teavet, et võimaldada ettevõtjatel oma kaitseõigusi teostada. Komisjon lisab, et esimese kohtuastme hagejate 4. mai 2006. aasta kirja sisust, mida vaidlustatud kohtuotsuse punktis 204 lühidalt käsitleti, ilmneb, et kõnealused hagejad mõistsid täielikult, miks komisjon kavatses kohanduse teha.

129. Teiseks heidab nõukogu Üldkohtule ette, et ta ei analüüsinud vaidlustatud kohtuotsuse punktis 209 korrektselt, kas komisjoni 26. juuni 2006. aasta faksis loetletud kolmest asjaolust hilinemisega teavitamise tõttu jäid Niko Tube ja NTRP tõepoolest ilma võimalusest esitada oma argumente või märkusi, mis oleksid võinud kaasa tuua haldusmenetluse teistsuguse tulemuse. Nõukogu on seisukohal, et Üldkohus oleks pidanud kontrollima, kas Niko Tube ja NTRP jäid 26. juuni 2006. aasta faksi hilinemisega edastamise tõttu ilma võimalusest esitada uusi argumente, mida nad tegelikult Üldkohtus esitasid. Kui Üldkohus oleks seda kriteeriumi nõuetekohaselt rakendanud, oleks ta tuvastanud, et tema menetluses esitatud argumendid olid enamjaolt identsed nendega, mis esitati komisjoni menetluses enne 26. juuni 2006. aasta faksi saamist.

130. Kolmandaks, kuna Üldkohus pani vaidlustatud kohtuotsuse punktides 185–188 toime mitu õigusnormi rikkumist, väidab nõukogu, et Üldkohus toimis samuti valesti, kui ta sama kohtuotsuse punktis 211 nõustus väitega Niko Tube'i ja NTRP kaitseõiguste rikkumise kohta osas, mis puudutas algmääruse artikli 2 lõike 10 punkti i alusel tehtud kohandust. Ta lisab, et igal juhul tegi Üldkohus Niko Tube'i osas loogikavea, kuna selle äriühingu kaitseõiguste rikkumata jätmine ei saanud kaasa tuua teistsugust tulemust kui see, mida Üldkohus kinnitas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 189. Üldisemalt leiab komisjon, et Üldkohus ei saanud vaidlustatud kohtuotsuse punktis 209 piirduda oma sisulisele hinnangule viitamisega, selleks et järeldada, et esimese kohtuastme hagejad olid tõendanud, et nende kaitseõigusi oli rikutud.

131. Niko Tube ja NTRP paluvad Euroopa Kohtul nõukogu ja komisjoni esitatud väited tagasi lükata.

132. Nad väidavad kõigepealt, et Üldkohus toimis õigesti, kui ta selle kontrollimisel, kas institutsioonid olid täitnud oma kohustuse järgida kaitseõigusi, ei rahuldunud pelga viitega asjaomase kohanduse õiguslikule alusele. Täpsemalt rõhutavad äriühingud, et Üldkohtu konkreetne analüüs vastab kohtupraktikas välja töötatud nõuetele ning seda ei saa pidada liiga kitsaks. Kuigi Niko Tube ja NTRP väitsid 4. mai 2006. aasta kirjas vastuseks komisjoni teisele lõplikku teavet avalikustavale dokumendile, et SEPCO tegevus ei olnud sarnane komisjonitasu alusel töötava agendi tegevusega, ei teadnud nad siiski, kas ja millisel põhjendusel võis komisjon selle äriühingu agendiks liigitada. Äriühingud ei saanud ilmselgelt vastata konkreetsetele argumentidele, mis sisaldusid 26. juuni 2006. aasta faksis, mis – nagu Üldkohus õigesti leidis – olid haldusmenetluse staadiumis esimesed põhjendused, millele institutsioonid tuginesid, kui nad leidsid, et on alust teha vaidlusalune kohandus.

133. Edasi on Niko Tube'i ja NTRP hinnangul samuti ilmne, et nagu märkis Üldkohus, ei olnud neil vastupidi kohtupraktikast tulenevatele nõuetele võimalust enne vaidlusaluse määruse vastuvõtmiseks komisjoni ettepaneku tegemist väljendada tõhusalt oma seisukohti nende väidetavate faktide ja asjaolude tegelikkusele vastavuse ja asjakohasuse kohta, mille tõttu institutsioonid tegid lõpuks kohanduse.

134. Nad kinnitavad ka, et õiguslik kriteerium, mille nõukogu pakkus välja selleks, et kontrollida, kas institutsioonide poolt menetlusnormide rikkumisel võis olla mõju viimaste tehtud järeldusele, võrreldes argumente, mis Niko Tube ja NTRP esitasid enne 26. juuni 2006. aasta faksis sisalduvate põhjenduste avaldamist, ja pärast seda avaldamist esitatud argumente, eirab tõendite üle Üldkohtu teostatava kontrolli piiratust. Üldkohus piirdus õigustatult tuvastamisega, et haldusmenetlus oleks võinud jõuda teistsuguse tulemuseni, kui esimese kohtuastme hagejatel oleks olnud võimalus esitada märkusi põhjuste kohta, mille tõttu selles menetluses tehti kohandus.

135. Lõpuks väidavad Niko Tube ja NTRP nõukogu argumendi osas, et Üldkohtu arutluskäik Niko Tube'i kaitseõiguste rikkumise kohta ei ole väidetavalt järjekindel, et mitte seetõttu, et Üldkohus järeldas kohtumenetluses, et puuduvad tõendid selle kohta, et Niko Tube kontrollis SEPCO-t, ei rikutud Niko Tube'i kaitseõigusi. Äriühingud on seisukohal, et kui Niko Tube'i oleks õigeaegselt teavitatud vaidlusaluse kohanduse põhjustest, oleks ta saanud haldusmenetluses oma argumentides keskenduda nendele põhjustele ja mõjutada selle menetluse tulemust.

2. Analüüs

136. Kõigepealt soovin ma meenutada – nagu märkis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 64, millele viidati selle otsuse punktis 201 –, et algmääruse artikli 20 lõikega 2 on kaebuse esitajatele, importijatele ja eksportijatele ning neid esindavatele ühendustele ja ekspordiriigi esindajatele antud õigus taotleda selliste oluliste faktide ja kaalutluste lõplikku avalikustamist, mille alusel kavatsetakse soovitada lõplike meetmete kehtestamist.

137. Üldkohtu mainitud kohtupraktikast nähtub ka, et huvitatud ettevõtjatele tuleb tagada haldusmenetluses võimalus tõhusalt väljendada oma seisukohta väidetavate asjaolude tõelevastavuse ja asjakohasuse kohta ning tõendite kohta, millele komisjon viitab, et põhjendada oma väidet dumpingu ja sellest tuleneva kahju esinemise kohta.[26]

138. Ma meenutan, et vaidlustatud kohtuotsuse punktis 203 märkis Üldkohus, ilma et nõukogu ja komisjon sellele vastu vaidleksid, et teises lõplikku teavet avalikustavas dokumendis, mis kandis kuupäeva 24. aprill 2006, andis komisjon Niko Tube'ile ja NTRP-le teada, et ühendusse SEPCO vahendusel toimunud müügi suhtes tehti kohandus tegelikult algmääruse artikli 2 lõike 10 punkti i alusel, mitte sama määruse artikli 2 lõike 9 alusel, nagu oli kogemata märgitud esimeses lõplikku teavet avalikustavas dokumendis. Üldkohus tõi ka esile, et kuigi komisjon märkis selles dokumendis, et tehtud vähenduse summa jääb samaks, ei esitanud ta ühtegi põhjendust selle kohta, et algmääruse artikli 2 lõike 10 punkt i on käesolevas asjas kohaldatav.

139. Lisaks ei vaidlusta nõukogu ega komisjon vaidlustatud kohtuotsuse punktis 201 Üldkohtu antud kvalifikatsiooni, mille kohaselt oli teave vaidlusaluse kohanduse ja selle tegemise põhjuste kohta oluline, kuna niisugune kohandus mõjutab otseselt dumpinguvastase tollimaksu määra.

140. Seetõttu heidavad institutsioonid minu hinnangul ebaõigesti Üldkohtule ette, et ta sisuliselt nõudis, et komisjon teavitaks haldusmenetluses Niko Tube'i ja NTRP-d mitte ainult asjaolust, et institutsioon leidis, et algmääruse artikli 2 lõike 10 punkti i alusel tuleb teha kohandus, vaid ka sellist kohandust õigustavatest põhjendustest, see tähendab eelkõige asjaoludest ja tõenditest, mis komisjon esitas oma hinnangu põhjendamiseks.

141. Kuna need asjaolud ja tõendid leiti olevat olulised, oleks tulnud neist teavitada hetkel, mil esimese kohtuastme hagejad said veel tõhusalt enne vaidlusaluse määruse vastuvõtmist väljendada oma seisukohta eelkõige nende asjakohasuse kohta. Nagu Üldkohus aga tuvastas, teavitas komisjon alles 26. juuni 2006. aasta faksis ehk vaidlusaluse määruse vastuvõtmisele eelnenud päeval huvitatud ettevõtjaid täpsetest põhjustest, mille tõttu tema hinnangul tuli algmääruse artikli 2 lõike 10 punkti i alusel teha kohandus.

142. Nagu Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 208 samuti õigesti meenutas, võis komisjoni poolt menetlusnormide rikkumine endast kujutada esimese kohtuastme hagejate kaitseõiguste rikkumist, mis õigustaks vaidlusaluse määruse tühistamist, siiski vaid juhul, kui viimased on tõendanud, mitte et vaidlusaluse määruse sisu oleks olnud teistsugune, vaid ainult et niisugune

26 — 27. juuni 1991. aasta otsus kohtuasjas C-49/88: Al-Jubail Fertilizer *vs.* nõukogu (EKL 1991, lk I-3187, punkt 17) ja 3. oktoobri 2000. aasta otsus kohtuasjas C-458/98 P: Industrie des poudres sphériques *vs.* nõukogu (EKL 2000, lk I-8147, punkt 99).

võimalus ei olnud täielikult välistatud, mistõttu kõnealustel hagejatel oleks menetlusnormide rikkumise puudumise korral olnud paremini võimalik tagada oma kaitse.[27] Teisisõnu pidid Niko Tube ja NTRP tõendama, et esines võimalus, et haldusmenetlus oleks menetlusnormide rikkumise puudumise korral võinud jõuda teistsuguse tulemuseni, kuna niisugune menetlusnormide rikkumine mõjutab konkreetselt nende kaitseõigusi.[28]

143. Seda kohtupraktikat kahtluse alla seadmata leiab nõukogu, et Üldkohus ei kontrollinud talle esitatud argumentide põhjal konkreetselt, milliste tõendite esitamise võimalusest jäid esimese kohtuastme hagejad ilma 26. juuni 2006. aasta faksi hilinemisega saatmise tõttu.

144. Minu hinnangul tuleb see kriitika tagasi lükata.

145. Siinkohal pean ma vajalikuks mainida, et vaidlustatud kohtuotsuse punktis 209 märkis Üldkohus kolme asjaolu kohta, millele komisjon tugines, kui ta järeldas, et SEPCO täitis komisjonitasu alusel töötava agendi ülesannetega samastatavaid ülesandeid, et „[vaidlustatud kohtuotsuse] punktides 185–188 aga näidati *hagejate poolt Esimese Astme Kohtu menetluse raames esitatud argumentide alusel*, et neid kolme asjaolu ei saa pidada kaudseteks tõenditeks, mis võimaldavad kindlaks teha esiteks, et SEPCO täidab funktsioone, mis on sarnased komisjonitasu eest töötava agendi omadega ja teiseks, et SEPCO ja NTRP ei moodusta ühte majandusüksust. Seega tuleb järeldada, et hagejad on tõendanud, et 26. juuni 2006. aasta faksis sisalduvatest asjaoludest varasem teavitamine oleks neil võimaldanud esitada sama tõendi enne vaidlustatud määruse vastuvõtmist ja niiviisi toimides toetada väidet, mille kohaselt ei olnud komisjonil ühtegi konkreetset elementi, mis võimaldaks tal teha vaidlusalust kohandamist”.[29]

146. Nagu annab aga tunnistust vaidlustatud kohtuotsuse see punkt, milles viidatakse sisulisele kohtulikule kontrollile sama otsuse punktides 185–188, kus – nagu ma juba toonitasin – on korduvalt mainitud kohtumenetluses esitatud argumente ja asjaolusid, tugines Üldkohus tõepoolest vähemalt osaliselt esimese kohtuastme hagejate poolt talle esitatud asjaoludele, kui ta kontrollis, kas komisjonile ette heidetud menetlusnormide rikkumine konkreetselt mõjutas nende õigust väljendada haldusmenetluses oma seisukohta.

147. Seevastu leian ma, et Üldkohtu otsuses ja täpsemalt selle punktis 209 koostoimes punktidega 188–190 on põhjendused vastuolulised ja ebapiisavad järelduse osas, mille kohaselt Niko Tube’i kaitseõigusi rikuti.

148. Võttes arvesse eelkõige esimese kohtuastme hagejate poolt kohtumenetluses esitatud argumente, ei saa Üldkohus minu hinnangul nimelt lükata sisulise läbivaatamise tulemusel tagasi esimese kohtuastme hagejate väidet SEPCO ekspordihinna kohandamise kohta Niko Tube’i valmistatud torudega sooritatud tehingute osas ja samal ajal leida, et kui samad argumendid oleks esitatud haldusmenetluses ja kui komisjon ei oleks menetlusnorme rikkunud, oleksid need võinud kaasa tuua teistsuguse tulemuse kui see, milleni institutsioonid jõudsid.

149. Igal juhul, võttes arvesse, et sisulise läbivaatamise tulemusel lükati tagasi esimese kohtuastme hagejate väite osa, mis esitati vaidlusaluse määruse tühistamise toetuseks, ulatuses, mis puudutas SEPCO ekspordihinna kohandust Niko Tube’i valmistatud torudega sooritatud tehingute osas, ei saanud Üldkohus viimati nimetatud äriühingu kaitseõiguste rikkumise hindamisel piirduda viitamisega sisulistele põhjendustele, mis ei puuduta konkreetselt Niko Tube’i. Üldkohus pidi vastupidi täpsustama põhjuseid, miks, vaatamata selle väite osa tagasilükkamisele, oleksid argumendid, mis esimese kohtuastme hagejad esitasid Üldkohtus, võinud juhul, kui need oleks saanud esitada haldusmenetluses, võinud haldusmenetluses kaasa tuua teistsuguse tulemuse kui see, milleni institutsioonid jõudsid. Kuna

27 — Vt selle kohta 1. oktoobri 2009. aasta otsus kohtuasjas C-141/08 P: Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware *vs.* nõukogu (EKL 2009, lk I-9147, punkt 94).

28 — *Ibidem*, punkt 81.

29 — Kohtujuristi kursiiv.

Üldkohus jättis need põhjused täpsustamata, põhjendas ta minu hinnangul ebapiisavalt vaidlustatud kohtuotsuse punktis 209 sisalduvat järeldust, mille kohaselt sisuliselt olid esimese kohtuastme hagejad tõendanud, et 26. juuni 2006. aasta faksis sisalduvatest asjaoludest varasem teavitamine oleks neil võimaldanud enne vaidlusaluse määruse vastuvõtmist toetada oma väidet, mille kohaselt ei olnud komisjonil ühtegi konkreetset elementi, mis võimaldaks tal Niko Tube'i suhtes teha vaidlusalust kohandust.

150. Ma olen arvamusel, et seda hinnangut ei kummuta kaalutlus, mille kohaselt vaidlustatud kohtuotsuse punktides 185 ja 186 esitatud teatud argumendid on seotud nii NTRP kui ka Niko Tube'iga.

151. Kuna kaudselt, kuid tingimata ei leidnud Üldkohus esimese kohtuastme hagejate väidet, mis käsitleb vaidlusalust kohandust, sisuliselt hinnates, et need argumendid võivad iseenesest tuua kaasa nimetatud väitega nõustumise ja seega vaidlusaluse määruse tühistamise osas, milles kohandus puudutab Niko Tube'i valmistatud torude ekspordiks müümist SEPCO poolt, ei mõista ma, kuidas ilma Üldkohtu konkreetsete põhjendusteta oleks asjaolu, et neid argumente oleks saanud esitada haldusmenetluses, konkreetselt andnud esimese kohtuastme hagejatele võimaluse saavutada haldusmenetluse teistsugune tulemus.

152. Selles suhtes ja nagu see juba kaudselt nähtub käesoleva ettepaneku punktis 146 esitatud hinnangust, väidavad NTRP ja Niko Tube minu hinnangul valesti, et Üldkohus ei saa nende ettevõtjate kaitseõiguste võimaliku rikkumise kontrollimise kontekstis vaadata läbi nende poolt Üldkohtus esitatud uusi argumente, ilma et ta eiraks oma marginaalse kontrolli ulatust.

153. Sarnaselt mis tahes väitega, mis on esitatud tühistamishagi põhjendamiseks, on hageja kohustatud tõendama väidet, et on eiratud tema menetlusõigusi. Pidades aga silmas, et kohtupraktika nõuab, et kaitseõiguste konkreetne mõjutamine oleks tõendatud, selleks et oleks võimalik nõustuda seda põhjendust puudutava väitega ja sellest tulenevalt tühistada liidu õigusakt, on hageja, kes tugineb niisuguse õigusakti seaduslikkuse suhtes esitatud tühistamisväitele, kohustatud piisavalt täpselt esitama argumendid, mis ta oleks esitanud, kui etteheidetavat menetlusnormide rikkumist ei oleks toimunud, ning mis on erinevad nendest, mida ta juba sai haldusmenetluses enne etteheidetava rikkumise toimepanemist esitada. Ainult niisugust analüüsi läbi viies saab Üldkohus õiguspäraselt hinnata, kas vaidlusalune menetlusnormide rikkumine mõjutas konkreetselt hageja kaitseõigusi.[30] See analüüs ei ületa kuidagi liidu kohtu teostatava kontrolli ulatust. Vastupidi, see on minu hinnangul osa täielikust ja terviklikust kontrollist selle üle, kas liidu institutsioonid on eiranud liidu õiguse aluspõhimõtet, milleks on kaitseõiguste tagamine, mis tahes menetluses, mis on algatatud mõne isiku suhtes ja mis võib viia huve kahjustava aktini.[31]

154. Identsetel kaalutlustel võib põhjendatult tagasi lükata komisjoni üldise seisukoha, et Üldkohus ei saanud vaidlustatud kohtuotsuse punktis 209 viidata arutluskäigule, mida ta kasutas vaidlusaluse kohanduse sisulisel läbivaatamisel. Osas, milles see kriitika puudutab NTRP-d, ei olnud vaidlustatud kohtuotsuse punktis 209 tehtud viitel muud eesmärki kui tõendada, et kui NTRP-l oleks olnud võimalik haldusmenetluses esitada asjaolud, mis ta esitas Üldkohtu menetluses ja mida on mainitud vaidlustatud kohtuotsuse punktides 185–187, oleks ta saanud paremini tagada oma kaitseõiguste teostamise.

30 — Vt selle kohta eelkõige eespool viidatud kohtuotsus Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware *vs.* nõukogu, punktid 81 ja 107.

31 — Dumpinguvastaste menetluste kohta vt eespool viidatud kohtuotsus Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware *vs.* nõukogu, punkt 83.

155. Neid kaalutlusi silmas pidades teen ma ettepaneku rahuldada nõukogu apellatsioonkaebus osaliselt ja tühistada vaidlustatud kohtuotsus osas, milles nõustuti esimese kohtuastme hagejate kuuenda väitega, et Niko Tube'i kaitseõigusi oli rikutud, niivõrd kui see väide puudutas algmääruse artikli 2 lõike 10 punkti i alusel SEPCO ekspordihinna kohandamist Niko Tube'i valmistatud torudega sooritatud tehingute osas.

156. Seevastu kuna apellatsioonkaebus, mille komisjon esitas vaidlustatud kohtuotsuse peale, ei sisaldanud samasugust väidet nagu see, mille esitas nõukogu ja millega ma soovitan nõustuda, teen ma ettepaneku jätta komisjoni apellatsioonkaebus täielikult rahuldamata.

157. Seega tuleb nüüd analüüsida kahte väidet, mis on esitatud Niko Tube'i ja NTRP vastuapellatsioonkaebuse põhjendamiseks ja mis puudutavad Üldkohtu muid hinnanguid kui need, mis on seotud algmääruse artikli 2 lõike 10 punkti i alusel tehtud kohandusega.

D. *Niko Tube'i ja NTRP vastuapellatsioonkaebuse kaks esimest väidet*

158. Lisaks juba läbi vaadatud kolmandale väitele esitavad Niko Tube ja NTRP oma vastuapellatsioonkaebuses veel kaks väidet õigusnormide rikkumise kohta, mille Üldkohus pani toime, kui ta analüüsis normaalväärtuse arvutamist ja liidu tootmisharule tekitatud kahju kindlakstegemist.

1. Vastuapellatsioonkaebuse esimene väide, et väidetavalt rikkus Üldkohus normaalväärtuse arvutamise analüüsimisel õigusnorme

159. Enne kui vaadata läbi vastuapellatsioonkaebuse käesolev väide, mis jaguneb viieks osaks, on minu arvates vajalik meenutada vaidluse põhilist tausta, mis puudutab käesoleva väite esemeks olevat TKN KE4 alla kuuluvate aatomitorude väljajätmist.

a) Vaidluse põhiline taust, mis puudutab TKN KE4 alla kuuluvate aatomitorude väljajätmist

160. Uurimise käigus andis komisjon asjaomasele tootele määratluse (õmblusteta torud), mida ta selgitas asjaomastele pooltele saadetud küsimustikus. Samas küsimustikus märkis ta ka, et asjaomase toote hinna õiglaseks võrdlemiseks otsustas ta kasutada toote klassifitseerimise süsteemi „TKN", mis seisneb kuuest sümbolist koosnevas koodis (näiteks TKN JB21YN), mis sõltub eelkõige tolliklassifikatsioonist ning asjaomaste õmblusteta torude füüsilistest ja tehnilistest omadustest (diameeter, paksus). Küsimustiku tekstis oli rõhutatud asjaolu, et huvitatud pooled peavad kasutama toodete kontrollnumbreid kogu nende vastuses väga täpselt ja järjepidevalt.

161. SPIG esitas küsimustikule juunis 2005 saadetud vastuses tehingute haaval üksikasjaliku nimekirja Ukrainas toimunud müügist ning nimekirja oma tarnijatest. SPIG ei kasutanud siiski mitte kuuest sümbolist koosnevat koodi, mida komisjon küsimustikus soovitas, vaid kolmest sümbolist koosnevat lihtsustatud süsteemi. SPIG saadetud müüginimekirjas oli kuus tehingut koodiga KE4. NTRP esines nimekirjas koodi TKN KE4 alla kuuluvate torude ainsa tarnijana. Komisjon tugines normaalväärtuse arvutamisel sellele koha peal kontrollitud nimekirjale.

162. Niko Tube ja NTRP väitsid kirjavahetuses, mida nad pidasid komisjoniga esimese lõplikku teavet avalikustava dokumendi tulemusel, et koodi TKN KE4 alla kuuluvad torud tuleb arvutamisel välja jätta, kuna need ei kuulu asjaomaste toodete hulka või igal juhul ei ole nende valmistatud.

163. Komisjon jättis 24. aprillil 2006 vastu võetud teises lõplikku teavet avalikustavas dokumendis rahuldamata taotluse jätta TKN KE4 alla kuuluvad tooted normaalväärtuse arvutamisel välja. Selles dokumendis oli märgitud, et komisjon võttis teadmiseks TKN KE4 alla klassifitseeritud siseriiklikku müüki puudutavad kommentaarid, kuid tal ei olnud võimalik kontrollida uut teavet, mille Niko Tube ja NTRP olid esitanud.

164. Nimetatud äriühingud kordasid väljajätmise taotlust oma 4. mai 2006. aasta vastuses teisele lõplikku teavet avalikustavale dokumendile. Selles vastuses kinnitati, et kontsern Interpipe ei tooda ühtegi TKN KE4 alla kuuluvat toru ega ole tootnud täpsemalt 63,1 tonni õmblusteta torusid, mis kuuluvad tehnilise standardi TU 14-3P-197-2001 alla. Selles vastuses oli ka märgitud, et komisjonile saadetud erinevatest müüginimekirjadest ilmnes otseselt, et õmblusteta torude osas tegutses kontsern Interpipe üksnes turustajana ning et TKN KE4 alla klassifitseeritud torusid valmistas ainult NTRP.

165. Komisjon jättis väljajätmise taotluse oma 26. juuni 2006. aasta faksis uuesti rahuldamata eelkõige põhjendusel, et torusid puudutavad andmed ei anna piisava tasemega tagatist, kui ei viida läbi uut kohapealset kontrolli, mille korraldamist haldusmenetluse hilises staadiumis peeti liiga keeruliseks.

166. Vaidlusaluse määruse tühistamiseks esitatud hagides väitsid Niko Tube ja NTRP, et institutsioonid tegid ilmse hindamisvea, kui nad kaasasid normaalväärtuse ja seega ka dumpingumarginaali arvutamisse TKN KE4 ja tehnilise standardi TU 14-3P-197-2001 alla kuuluvaid torusid puudutavad andmed, et nad rikkusid diskrimineerimiskeelu põhimõtet, kaitseõigusi ning põhjendamiskohustust.

167. Üldkohus lükkas kõik need väited tagasi.

168. Esimese kohtuastme hagejate ette heidetud ilmse hindamisvea – mis hõlmas ka hoolsuskohustuse rikkumist – kaalumise osas kontrollis Üldkohus, kas asjaolud, mis kõnealused hagejad esitasid komisjonile uurimise käigus, olid piisavad selleks, et järeldada, et nad ei tooda TKN KE4 alla kuuluvaid aatomitorusid, nii et komisjon ei analüüsinud hoolsalt ja erapooletult kõiki käesoleval juhul asjakohaseid asjaolusid ning tegi ilmse hindamisvea, kui ta leidis, et neid asjaolusid tuleb kontrollida esimese kohtuastme hagejate ruumides toimuva uue kontrollkäigu raames.

169. Kaalumise käigus tuvastas Üldkohus kõigepealt vaidlustatud kohtuotsuse punktis 45, et esimese kohtuastme hagejad ei olnud standardit TU 14-3P-197-2001 kandnud siseriikliku müügi ega eksportmüügi nimekirja, mis oli märk sellest, et nad ei olnud aatomitorusid müünud, isegi mitte SPIG-le. Lisaks märkis Üldkohus, et esimese kohtuastme hagejate tootmiskulude nimekirjadest nähtub, et nendes nimekirjades mainitud tooted ei ole toodetud vastavalt kõnealusele standardile.

170. Üldkohus märkis siiski ka, et SPIG siseriikliku turu müüginimekirja oli kantud kuus tehingut TKN KE4 alla kuuluvate torudega, mis olid toodetud vastavalt eespool nimetatud tehnilisele standardile. Vaidlustatud kohtuotsuse punktis 48 lisas ta, et SPIG tarnijate nimekirjas ja ostunimekirjas oli mainitud ühtainsat TKN KE4 alla kuuluvate torude tarnijat, see tähendab NTRP-d. Sellesse nimekirja pidid aga olema kantud vaid tarnijad, kelle tooteid müüdi edasi liitu. Kuna toimiku materjalid kinnitasid, et TKN KE4 ja tehnilise standardi TU 14-3P-197-2001 alla kuuluvad torud olid edasi müüdud Ukraina turul ja et kõik NTRP toodetud nimetatud koodi, kuid mitte kõnealuse tehnilise standardi alla kuuluvad torud olid SPIG poolt ühenduse turul edasi müüdud, siis järeldas Üldkohus sellest, et SPIG ei teinud viga, kui ta jättis oma tarnijate nimekirjas ja ostunimekirjas mainimata TKN KE4 alla kuuluvate torude muud tarnijad kui NTRP.

171. Siiski tõdes Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 49, et esiteks asjaolu, et SPIG siseriikliku müügi nimekirjas mainiti TKN KE4 ja tehnilise standardi TU 14-3P-197-2001 alla kuuluvaid torusid puudutavaid tehinguid, ja teiseks asjaolu, et SPIG tarnijate nimekiri ja ostunimekiri viitas vaid ühele TKN KE4 alla kuuluvate torude tarnijale, võisid tekitada segadust uurimist läbiviivates komisjoni ametnikes. Ta järeldas sellest vaidlustatud kohtuotsuse punktides 50 ja 51, et esimese kohtuastme hagejate ja nendega seotud müügiettevõtja SPIG poolt küsimustikule esitatud vastuste hoolsa

hindamise tulemusel omas komisjon vastuolulist teavet või vähemalt teavet, mille õigsuse võis kahtluse alla seada, ilma et esimese kohtuastme hagejad oleksid püüdnud hajutada komisjoni kahtlusi nende vastuolude suhtes. Täpsemalt otsustas Üldkohus, et hagejate kohustus oli tõendada, et kõnealused kuus tehingut puudutasid SPIG poolt TKN KE4 ja tehnilise standardi TU 14-3P-197-2001 alla kuuluvate torude ostmist sõltumatult tarnijalt, kuid seda hagejad ei teinud. Kohus järeldas, et komisjon täitis oma kohustuse uurida hoolsalt ja erapooletult juhtumi kõiki asjakohaseid asjaolusid, et normaalväärtus määrati kindlaks viidatud kohtupraktika tähenduses põhjendatud viisil ning et nõukogu ei teinud ilmset hindamisviga.

172. Väite osas, et diskrimineerimiskeelu põhimõtet on rikutud seeläbi, et nõukogu nõustus dumpingumarginaali arvutamisel välja jätma TKN teatud koodide alla kuuluvad tooted, mida esimese kohtuastme hagejad ei olnud valmistanud, kuid mitte TKN KE4 ja tehnilise standardi TU 14-3P-197-2001 alla kuuluvaid aatomitorusid, tõdes Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 59 ja 60, et kui viimati nimetatud torusid tootis NTRP, siis teiste TKN-de alla kuuluvad torud ei esinenud kusagil esimese kohtuastme hagejate müüginimekirjades ega tootmiskulude nimekirjades ning et lisaks mainiti SPIG tarnijate nimekirjas ja ostunimekirjas ühtainsat TKN KE4 alla kuuluvate torude tarnijat, see tähendab NTRP-d. Seetõttu lükkas kohus selle väite tagasi.

173. Peale selle lükkas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 67–69 tagasi ka esimese kohtuastme hagejate väited kaitseõiguste ja põhjendamiskohustuse rikkumise kohta.

b) Vastuapellatsioonkaebuses esitatud esimese väite viis osa

174. Niko Tube ja NTRP väidavad esiteks, et Üldkohus rikkus nende kaitseõigusi, kui ta lükkas tagasi nende esimeses kohtuastmes esitatud väited ilmse hindamisvea ja diskrimineerimiskeelu põhimõtte rikkumise kohta. Teiseks väidavad nad, et Üldkohus ületas kohtuliku kontrolli piire. Kolmandaks heidavad Niko Tube ja NTRP Üldkohtule ette, et ta ei teinud otsust esimeses kohtuastmes esitatud täiendava väite kohta. Neljandaks on nad seisukohal, et Üldkohus tegi ilmse vea hoolsuskohustuse hindamisel. Lõpuks leiavad nad viiendaks, et kohus moonutas tõendite selget mõtet.

c) Kaks esimest osa, mis puudutavad kaitseõiguste rikkumist ja kohtuliku kontrolli piiride eiramist

i) Poolte argumendid

175. Kuigi Niko Tube ja NTRP tunnistavad, et neil oli esimese astme menetluses võimalik väljendada oma seisukohti asjaolude kohta, millele Üldkohus tugines, väidavad nad, et kohus rikkus nende kaitseõigusi, kui ta vaidlustatud kohtuotsuse punktides 47–55 ning 59 ja 60 lähtus juhtumi uutest asjaoludest, millest ei olnud neid haldusmenetluse käigus teavitatud. Nii on see uute põhjenduste puhul, mille nõukogu ja komisjon esitasid TKN KE4 alla kuuluvate aatomitorude dumpingumarginaali arvutamisel eksliku väljajätmise õigustamiseks, ning esitatud uute faktide puhul, mis pidid neid uusi põhjendusi toetama, nagu SPIG tarnijate nimekirja ja ostunimekirja asjakohasus, väide koostöö puudumise kohta tõlke osas ning tõendite väidetav puudumine kõnealuste aatomitorude tarnija kohta. Teises osas meenutavad Niko Tube ja NTRP, et Üldkohus ei või arvesse võtta uusi põhjendusi TKN KE4 alla kuuluvate torude väljajätmise taotluse rahuldamata jätmiseks.

176. Nõukogu ja komisjon leiavad, et vastuapellatsioonkaebuse esimese väite esimene osa, mis on eriti segane, tuleb tagasi lükata. Lisaks sellele, et Niko Tube ja NTRP ei too esile asjaolusid, mille alusel Üldkohus ei taganud nende õigust olla ära kuulatud, väidavad institutsioonid, et kõnealused äriühingud ajavad segi kaitseõigused ja põhjendamiskohustuse. Seoses viimati nimetatuga märgib nõukogu, et Niko Tube ja NTRP ei too esile väidetavaid „uusi asjaolusid”, millele Üldkohus tugines. Väidetavad „uued asjaolud” ei ole nõukogu hinnangul midagi muud kui täiendavad selgitused, millega toetati komisjoni 24. aprilli 2006. aasta teises teavet avalikustavas dokumendis sisalduvaid

institutsioonide järeldusi ja mille kohaselt taotlust jätta välja TKN KE4 alla kuuluvaid aatomitorusid puudutavad kuus tehingut ei saanud rahuldada, kuna see oleks nõudnud uue teabe täiendavat kontrollimist. Igal juhul ei ole institutsioonid kohustatud piirduma üksnes nende akti aluseks olevate põhjenduste ja pooltega peetud kirjavahetuse tsiteerimisega, vaid nad võivad oma seisukohta Üldkohtus edasi arendada. Vastuapellatsioonkaebuse esimese väite teine osa tuleb tagasi lükata sarnastel põhjustel. Üldkohus tegutses oma kontrollipädevuse piirides.

ii) Analüüs

177. Ulatuses, milles vastuapellatsioonkaebuse esimese väite esimese osa eesmärk on tuvastada, et Üldkohus eiras Niko Tube'i ja NTRP kaitseõiguste järgimise nõuet, tuleb see minu hinnangul tagasi lükata. On nimelt selge, et kõnealused äriühingud ei ole esile toonud faktilisi ega õiguslikke asjaolusid, mille osas Üldkohus neid ära ei kuulanud. Nad möönavad pealegi, et neil oli võimalik oma seisukohta väljendada asjaolude kohta, millele Üldkohus rajas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 45–54 ning punktides 59 ja 60 esitatud hinnangu.

178. Lisaks tuleb igaks juhuks märkida, et Niko Tube ja NTRP ei vaidlusta vastuapellatsioonkaebuses vaidlustatud kohtuotsuse punktis 67 sisalduvat Üldkohtu hinnangut nende kaitseõiguste väidetava rikkumise kohta, mille panid institutsioonid toime seoses nende taotlusega jätta TKN KE4 alla kuuluvad aatomitorud välja.

179. Tegelikult heidetakse Üldkohtule kaitseõiguste rikkumise asemel ette pigem kohtuliku kontrolli piiride ületamist seeläbi, et ta võttis arvesse põhjendusi, mis esitati Niko Tube'i ja NTRP taotluse jätta TKN KE4 alla kuuluvad torud normaalväärtuse arvutamisel välja rahuldamata jätmiseks ning mis ei tulenenud haldusmenetlusest.

180. Vastuapellatsioonkaebuse esimese väite esimene osa seguneb seega sisuliselt teise osaga, mis puudutab just Üldkohtu võimuliialdust.

181. Minu hinnangul tuleb see etteheide tagasi lükata.

182. Kõigepealt leian ma, et Niko Tube'i ja NTRP vastuapellatsioonkaebuses esitatud väide, et Üldkohus tugines uutele faktilistele asjaoludele, ei saa olla tulemuslik. Vaidlustatud kohtuotsuse asjakohastest punktidest ilmneb nimelt, et Üldkohus piirdus ilmset hindamisviga ja diskrimineerimiskeelu põhimõtte rikkumist käsitlevate väidete analüüsimisel sellega, et võttis arvesse haldusmenetluses vahetatud dokumentidest ilmnenud asjaolusid.

183. Seejärel tuleb märkida, et selleks et kontrollida, nagu seda paluvad esimese kohtuastme hagejad, kas nõukogu tegi ilmse hindamisvea, kui ta jättis rahuldamata nende taotluse jätta TKN KE4 alla kuuluvad aatomitorud normaalväärtuse ja dumpingumarginaali arvutamisel välja, põhjusel et nad ei tootnud neid torusid, analüüsis Üldkohus eelkõige põhjendusi, mille alusel rahuldamata jätmine toimus, võttes täpsemalt arvesse põhjenduste esitamise faktilist konteksti. Niisugune analüüs iseenesest ei riku õigusnorme. Üldkohus nimelt ei asendanud institutsioonide põhjendusi enda põhjendustega, vaid asetas esimese kohtuastme hagejate taotluse rahuldamata jätmise lihtsalt selle konteksti, tuues iseäranis esile asjaolu, et SPIG tarnijate nimekirjas ja ostunimekirjas oli mainitud ühtainsat TKN KE4 alla kuuluvate torude tarnijat, see tähendab NTRP-d, mis võis mõjutada väidet, et esimese kohtuastme hagejad ei valmistanud kõnealuseid torusid.

184. Sellist konteksti ei saanud esimese kohtuastme hagejad kindlasti tähele panemata jätta ning sellest annab tunnistust muu hulgas ka vaidlustatud kohtuotsuse punktis 51 tehtud järeldus, et hagejad saatsid välja arved, mis pidid puudutama TKN KE4 alla kuuluvate torudega tehtud kuut tehingut, mis olid ekslikult SPIG müüginimekirjas ära toodud.

185. Seega teen ettepaneku lükata vastuapellatsioonkaebuse esimese väite kaks esimest osa tagasi.

d) Kolmas osa, mis puudutab väitele vastamata jätmist

i) Poolte argumendid

186. Niko Tube ja NTRP väidavad, et nad tõid esimeses kohtuastmes esitatud repliigis esile, et nõukogu kostja vastuses sisalduvad selgitused ja väited olid esitatud hilinemisega ning neid ei tulnud arvesse võtta. Üldkohus võttis nende väite teadmiseks, nagu nähtub kohtuistungi ettekandest, kuid ei vastanud sellele vaidlusaluses kohtuotsuses.

187. Nõukogu ja komisjon väidavad, et see osa on vastuvõetamatu ja igal juhul põhjendamatu.

ii) Analüüs

188. Isegi kui oletada, et esimese kohtuastme hagejad oleksid kohtumenetluses esitanud uue väite vaidlusaluse määruse toetuseks põhjenduste väidetavalt hilinemisega esitamise kohta, millele Üldkohus oleks pidanud vastama, tuleb tõdeda, et kohus vastas sellele väitele kaudselt, kuid tingimata ja lükkas selle tagasi, analüüsides institutsioonide esitatud põhjuseid nende konteksti silmas pidades.

189. Sellest tulenevalt teen ma ettepaneku lükata vastuapellatsioonkaebuse esimese väite kolmas osa tagasi.

e) Neljas osa, mis puudutab ilmset viga hoolsuskohustuse hindamisel

i) Poolte argumendid

190. Niko Tube'i ja NTRP hinnangul tõlgendas Üldkohus valesti hoolsuse mõistet, leides vaidlustatud kohtuotsuse punktides 52 ja 53, et kaks õiguspärast põhjust nende kümne hulgas, mis nõukogu esitas selleks, et jätta rahuldamata esimese kohtuastme hagejate taotlus jätta TKN KE4 alla kuuluvad torud normaalväärtuse arvutamisel välja, olid piisavad, et tõendada, et komisjon oli kokkuvõttes tegutsenud nõutava hoolsusega.

191. Nõukogu ja komisjon väidavad, et selle osaga soovivad Niko Tube ja NTRP lõpuks seada kahtluse alla Üldkohtu faktilised järeldused, kuid see on apellatsiooniastmes lubamatu. Nõukogu meenutab ka, et hoolsuskohustuse põhimõte on menetluslikku laadi, samas kui Niko Tube ja NTRP vaidlustavad tulemust, milleni Üldkohus jõudis faktiliste asjaolude analüüsimisel, ning järeldusi, milleni jõudsid institutsioonid. Nõukogu lisab, et Niko Tube'i ja NTRP väited, mille kohaselt Üldkohus tunnistas asjakohatuks või lükkas tagasi enamiku nõukogu argumentidest, on valelikud ja ebatäpsed.

ii) Analüüs

192. Vaidlus puudub selle üle, et kui liidu institutsioonidel on lai kaalutlusõigus, on liidu õiguskorraga haldusmenetlustes antud tagatiste järgimine eriti suure tähtsusega. Nende tagatiste seas on muu hulgas pädeva institutsiooni kohustus hoolsalt ja erapooletult uurida konkreetse juhtumi kõiki asjakohaseid asjaolusid. [32]

32 — Vt eelkõige 21. novembri 1991. aasta otsus kohtuasjas C-269/90: Technische Universität München (EKL 1991, lk I-5469, punkt 14); 7. mai 1992. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-258/90 ja C-259/90: Pesquerias De Bermeo ja Naviera Laida *vs.* komisjon (EKL 1992, lk I-2901, punkt 26) ning 6. novembri 2008. aasta otsus kohtuasjas C-405/07 P: Madalmaad *vs.* komisjon (EKL 2008, lk I-8301, punkt 56).

193. Nagu Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 41 sisuliselt meenutas, ilma et pooled sellele vastu vaidleksid, tuleb märkida, et selles kontekstis on liidu kohtu ülesanne dumpinguvastaste meetmete valdkonnas, kus ta ei saa sekkuda institutsioonide pädevusse kuuluvate hinnangute andmisesse, tagada, et institutsioonid on arvesse võtnud kõiki asjakohaseid asjaolusid ja on hinnanud toimiku materjale kogu nõutava hoolsusega, mistõttu on võimalik asuda seisukohale, et normaalväärtus on algmääruse sätteid silmas pidades kindlaks määratud põhjendatud viisil. [33]

194. Käesolevas osas väidavad Niko Tube ja NTRP peamiselt, et Üldkohus ei saanud õigustatult leida, et institutsioonid analüüsisid kogu nõutava hoolsusega TKN KE4 alla kuuluvate torude andmeid, samas kui ta lükkas tagasi või tunnistas asjakohatuks kaheksa põhjust nende kümne hulgas, millele institutsioonid tuginesid nende torude kaasamisel normaalväärtuse ja dumpingumarginaali arvutamisse.

195. Küsimus, kas Üldkohus leidis õigesti, et institutsioonid täitsid oma hoolsuskohustust, on õigusküsimus, mis kuulub Euroopa Kohtu poolt apellatsioonimenetluses kontrollimisele. [34]

196. Sõltumata asjaolust, et Üldkohus ei loetlenud kümmet tegurit, vaid meenutas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 33–37 viit põhjenduste rühma, mille tulemusel jätsid institutsioonid rahuldamata taotluse jätta TKN KE4 alla kuuluvad torud normaalväärtuse ja dumpingumarginaali arvutamisel välja, põhinevad Niko Tube'i ja NTRP argumendid minu hinnangul vaidlustatud kohtuotsuse ilmselgelt vääral tõlgendusel.

197. Esiteks, vaidlustatud kohtuotsuse punkti 48 osas ei pidanud Üldkohus vastupidi Niko Tube'i ja NTRP väidetele „põhjendamatuks" argumenti, mille kohaselt SPIG mainis üksnes NTRP-d kui nende torude ainsat tarnijat. Hoopis vastupidi, Üldkohus leidis, et „SPIG […] ei teinud viga, jättes […] mainimata muud tarnijad kui NTRP".

198. Teiseks ei saa asjaolu, et Üldkohus ei teinud konkreetset otsust Niko Tube'i ja NTRP vastuapellatsioonkaebuses loetletud teatud tegurite kohta, tõlgendada nii, et Üldkohus pidas neid tegureid „asjakohatuteks". Vastupidi, Üldkohus võis õiguspärastel menetlusökonoomia kaalutlustel täielikult leida, et ta ei ole kohustatud ilmset hindamisviga puudutava sellise väite läbivaatamisel, mille kohta pidid esimese kohtuastme hagejad tõendeid esitama, kontrollima kõiki argumente, mis institutsioonid esitasid oma järelduse põhjendamiseks, tingimusel et esile toodud põhjustest mõni oli kõnealuse järelduse põhjendamiseks piisav.

199. Niko Tube ja NTRP möönavad ka ise, et Üldkohus pidas „õiguspärasteks muredeks" asjaolu, et hagejad ei esitanud tõendeid, mis näitavad selgelt, et kõnealused torud osteti sõltumatult kolmandalt isikult, mitte NTRP-lt, ning asjaolu, et kohapealse kontrollkäigu ajal ei tõstatanud komisjon TKN KE4 alla kuuluvate torude küsimust, sest esimese kohtuastme hagejad ei olnud veel esitanud taotlust jätta need torud välja. See, et viimati nimetatud hinnang Niko Tube'i ja NTRP-d ei veena ning nad püüavad seda Euroopa Kohtus kahtluse alla seada, ei kujuta endast mingil juhul küsimust, mis kuuluks Euroopa Kohtu poolt apellatsioonimenetluses kontrollimisele. [35] Järelduse osas, et Niko Tube ja NTRP ei tõendanud, et kõnealused torud osteti sõltumatult kolmandalt isikult, ei too äriühingud käesolevas osas esile ühtegi õigusnormi rikkumist, mille Üldkohus toime pani.

33 — Vt selle kohta 22. oktoobri 1991. aasta otsus kohtuasjas C-16/90: Nölle (EKL 1991, lk I-5163, punkt 13) ja 29. mai 1997. aasta otsus kohtuasjas C-26/96: Rotexchemie (EKL 1997, lk I-2817, punkt 12). Vt ka Üldkohtu 12. oktoobri 1999. aasta otsus kohtuasjas T-48/96: Acme *vs.* nõukogu (EKL 1999, lk II-3089, punkt 39) ja 13. juuli 2006. aasta otsus kohtuasjas T-413/03: Shandong Reipu Biochemicals *vs.* nõukogu (EKL 2006, lk II-2243, punkt 64).

34 — Vt selles suhtes eelkõige eespool viidatud kohtuotsus Madalmaad *vs.* komisjon, punkt 44, ja 3. septembri 2009. aasta otsus kohtuasjas C-535/06 P: Moser Baer India *vs.* nõukogu (EKL 2009, lk I-7051, punkt 34).

35 — Vastavalt kohtupraktikale ei ole faktide hindamine – välja arvatud juhul, kui Üldkohus on tõendeid moonutanud – õigusküsimus, mis sellisena kuuluks Euroopa Kohtu poolt apellatsioonimenetluses kontrollimisele. Vt eelkõige eespool viidatud kohtuotsus Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware *vs.* nõukogu, punkt 56 ja seal viidatud kohtupraktika.

200. Igal juhul, oletades, et Üldkohus oleks leidnud, et institutsioonide teatud argumendid osutuvad asjakohatuks, ei tähendaks see, et institutsioonid ei analüüsinud hoolsalt ja erapooletult kõiki neile haldusmenetluses esitatud asjaolusid.

201. Sellest tulenevalt teen ma ettepaneku lükata vastuapellatsioonkaebuse esimese väite neljas osa tagasi.

f) Viies osa, mis puudutab tõendite selge mõtte moonutamist

i) Poolte argumendid

202. Teise võimalusena väidavad Niko Tube ja NTRP, et Üldkohus moonutas tõendite selget mõtet. Üldkohus järeldas valesti, et esimese kohtuastme hagejate poolt haldusmenetluses esitatud teave võis tekitada segadust komisjoni ametnikes ning et komisjon omas vastuolulist teavet (vaidlustatud kohtuotsuse punktid 49 ja 50), et komisjon tegutses nõutud hoolsusega (punkt 52) ning et esimese kohtuastme hagejad ei püüdnud hajutada komisjoni kahtlusi (vaidlustatud kohtuotsuse punkt 51).

203. Nõukogu ja komisjoni hinnangul on viies osa vastuvõetamatu ja igal juhul põhjendamatu. Täpsemalt ei ole Niko Tube ja NTRP tõendanud tõendite moonutamist ega Üldkohtu tehtud hindamisviga, mis tooks kaasa niisuguse moonutamise, ning nad piirduvad Üldkohtu hinnangute vaidlustamisega argumentide abil, mille Üldkohus juba tagasi lükkas.

ii) Analüüs

204. Nagu ma juba märkisin, ei ole faktide hindamine – välja arvatud juhul, kui Üldkohus on tõendeid moonutanud – õigusküsimus, mis sellisena kuuluks Euroopa Kohtu poolt apellatsioonimenetluses kontrollimisele.

205. Lisaks ilmneb väljakujunenud kohtupraktikast, et väidetav faktiliste asjaolude või tõendite moonutamine peab olema toimiku materjalidest tulenevalt ilmne, ilma et oleks vaja fakte ja tõendeid uuesti hindama asuda.[36]

206. Oma esimese seisukoha põhjendamiseks väidavad Niko Tube ja NTRP, et vastupidi Üldkohtu järeldustele vaidlustatud kohtuotsuse punktides 49 ja 50 ei sisaldanud nende vastus komisjoni saadetud küsimustikule vastuolulisi andmeid. Üldkohus möönis pealegi vaidlustatud kohtuotsuse punktis 46, et Niko Tube ja NTRP ei tooda aatomitorusid. Seega oli selge, et need torud võidi omandada üksnes mõnelt teiselt üksuselt kui NTRP.

207. Need argumendid tuleb tagasi lükata.

208. Kõigepealt ei too Niko Tube ja NTRP täpselt esile, milliseid tõendeid Üldkohus moonutas.

209. Seejärel tuleb igal juhul tõdeda, et kui Üldkohus tuvastas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 50, et komisjon omas vastuolulist teavet, siis tegi ta seda mitte ainult Niko Tube'i ja NTRP, vaid ka nendega seotud müügiettevõtja SPIG poolt küsimustikule antud vastuste läbivaatamise tulemusel. Niko Tube ja NTRP ei väida aga, et Üldkohus moonutas vastust, mille SPIG andis komisjoni saadetud küsimustikule ja mille kohaselt viitas Ukraina turul toimuva müügi nimekiri muu hulgas TKN KE4 alla kuuluvate torudega sooritatud tehingutele ning selle äriühingu tarnijate nimekirjas oli NTRP-d mainitud kui

36 — Vt eelkõige 6. aprilli 2006. aasta otsus kohtuasjas C-551/03 P: General Motors *vs.* komisjon (EKL 2006, lk I-3173, punkt 54); 21. septembri 2006. aasta otsus kohtuasjas C-167/04 P: JCB Service *vs.* komisjon (EKL 2006, lk I-8935, punkt 108) ja 7. juuni 2007. aasta otsus kohtuasjas C-362/05 P: Wunenburger *vs.* komisjon (EKL 2007, lk I-4333, punkt 67).

kõnealuste torude ainsat tarnijat, nagu Üldkohus tuvastas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 49. Kuna selles vastuses sisaldunud andmed võisid olla vastuolus andmetega, mis esinesid Niko Tube'i ja NTRP vastustes, mille kohta viimased samuti ei väida, et Üldkohus neid moonutas, siis leidis kohus minu hinnangul õigesti, et esimese kohtuastme hagejate ja nendega seotud müügiettevõtja SPIG poolt küsimustikule esitatud vastuste hoolsa hindamise tulemusel omas komisjon vastuolulist teavet või vähemalt teavet, mille õigsuse võis kahtluse alla seada.

210. Teise etteheite võib samadel põhjustel õiguspäraselt tagasi lükata.

211. Kolmandaks esitatud kriitikas vaidlustatud kohtuotsuse punkti 51 kohta väidavad Niko Tube ja NTRP, et SPIG ostuarvete ingliskeelse tõlke puudumine oli üksnes ettekääne selleks, et järeldada, et esimese kohtuastme hagejad ei püüdnud hajutada komisjoni kahtlusi vastuoluliste vastuste suhtes. Nende hinnangul ilmneb selgelt nendest arvetest, mis on lisatud nõukogu poolt Üldkohtule esitatud kostja vastusele, et SPIG omandas aatomitorud ühelt teiselt seotud äriühingult.

212. Selles suhtes tuleb meenutada, et selle järelduse põhjendamiseks, mille kohaselt esimese kohtuastme hagejad ei püüdnud komisjoni kahtlusi hajutada, märkis Üldkohus muu hulgas esiteks, et 24. märtsi 2006. aasta ärakuulamisel esitasid hagejad komisjonile mitu ukrainakeelset dokumenti, mis pidid olema arved kuue tehingu kohta, mis olid ekslikult SPIG müüginimekirjas ära toodud, ning teiseks, et kuigi poolte vahel tekkis ärakuulamisel lahkheli küsimuses, kas komisjon oli kõnealusel ärakuulamisel nõudnud nende dokumentide tõlget, tuleb nentida, et esimese kohtuastme hagejate ülesanne oli esitada tõend nende poolt väidetu kohta, see tähendab, et SPIG ostis vaidlusalused torud sõltumatult tarnijalt.

213. Ma märgin aga, et Niko Tube ja NTRP ei ole kõnealuseid arveid taasesitanud ega vastuapellatsioonkaebusele lisanud, selleks et tõendada nende dokumentide väidetavat moonutamist Üldkohtu poolt, vaid piirduvad Euroopa Kohtus viitega Üldkohtule esitatud nõukogu kostja vastuse lisale, mis sisaldab kõnealuste dokumentide koopiat. Käesoleva ettepaneku punktis 205 meenutatud kohtupraktikat silmas pidades võivad need asjaolud minu hinnangul olla piisavad selle etteheite tagasilükkamiseks.

214. Igal juhul ei saa Üldkohtule nende tõendite moonutamist ette heita, samas kui on selge, et Niko Tube ja NTRP ei ole täpselt osutanud nende dokumentide osadele, mis annavad selgelt tunnistust sellest, et SPIG omandas vaidlusalused torud mõnelt muult äriühingult kui NTRP-lt, ilma et oleks esitatud nende dokumentide asjakohaste lõikude tõlget mõnda liidu ametlikku keelde. Kui – nagu Niko Tube ja NTRP vastuapellatsioonkaebuses väidavad – neil dokumentidel oli selline tähtsus, nagu need äriühingud neile seoses TKN KE4 alla kuuluvate torude normaalväärtuse arvutamisel väljajätmisega omistavad, oli igasuguse kahtluseta nende äriühingute ülesanne võimaldada institutsioonidel ja Üldkohtul nende dokumentide autentsust ja sisu täielikult kontrollida.

215. Kõigil neil põhjustel leian ma, et vastuapellatsioonkaebuse esimese väite viies osa tuleb tagasi lükata.

216. Neil asjaoludel teen ma ettepaneku lükata see väide tervikuna tagasi.

2. Vastuapellatsioonkaebuses esitatud teine väide, et väidetavalt rikkus Üldkohus liidu tootmisharule tekitatud kahju kindlaksmääramise analüüsimisel õigusnorme

a) Sissejuhatavad kaalutlused

217. Vastuapellatsioonkaebuse teine väide puudutab vaidlustatud kohtuotsuse põhjendusi, mis käsitlevad „[liidu] tootjate sidusettevõtjate poolt küsimustikule vastuse esitamata jätmise tagajär[gi]".

218. Üldkohtus väitsid esimese kohtuastme hagejad, et kuna kõik viis komisjoni valimisse kaasatud ühenduse õmblusteta torude tootjat on seotud ühe või mitme tootmis- või müügiettevõtjaga, kes jätsid esitamata eraldiseisva vastuse komisjoni küsimustikule, siis ei saa neid viit tootjat pidada täielikult koostööd teinuks. Järelikult leidsid esimese kohtuastme hagejad, et liidu tootjate poolt kõnealuse koostöö puudumise tõttu oleksid institutsioonid pidanud lõpetama uurimise ning et igal juhul tugines neile ette heidetud dumpinguga liidule väidetavalt põhjustatud kahju eelkõige ilmsele hindamisveale ja nende kaitseõiguste rikkumisele.

219. Vaidlustatud kohtuotsuses kontrollis Üldkohus esimese kohtuastme hagejate esitatud viit järgmist väidet, see tähendab algmääruse artikli 3 lõigete 2, 3 ja 5–7 rikkumist, diskrimineerimiskeelu põhimõtte rikkumist, algmääruse artikli 19 lõike 3 rikkumist, algmääruse artikli 5 lõike 4 rikkumist ning kaitseõiguste ja põhjendamiskohustuse rikkumist.

220. Üldkohus lükkas kõik need väited tagasi.

221. Oma vastuapellatsioonkaebuse teises väites kritiseerivad Niko Tube ja NTRP peamiselt vaidlustatud kohtuotsuse põhjendusi algmääruse artikli 3 lõigete 2, 3 ja 5–7 rikkumise kontrollimise kohta (vaidlustatud kohtuotsuse punktid 88–112) ja algmääruse artikli 19 lõike 3 rikkumise kontrollimise kohta (vaidlustatud kohtuotsuse punktid 130–135).

222. Vastuapellatsioonkaebuse punktis 187 viitavad Niko Tube ja NTRP küll ka vaidlustatud kohtuotsuse punktis 141 algmääruse artikli 5 lõike 4 rikkumise kontrollimise käigus toime pandud õigusnormi rikkumisele. Siiski tuleb märkida, et Üldkohus esitas üksnes „täiendavalt" põhjenduse, mis on toodud vaidlustatud kohtuotsuse selles punktis. Tulenevalt kohtupraktikast ja arvestades asjaolu, et Niko Tube ja NTRP ei kritiseerinud kuidagi Üldkohtu poolt vaidlustatud kohtuotsuse punktis 140 esimese võimalusena esitatud hinnangut, ei saa Üldkohtu otsuse täiendava põhjenduse vastu suunatud väide tuua kaasa selle otsuse tühistamist ning on seega tulemusetu.[37]

223. Nagu on märgitud, koosneb vastuapellatsioonkaebuse teine väide kümnest osast. Neist kaheksa on suunatud vaidlustatud kohtuotsuse punktide 88–112 vastu, nimelt pealkirja „algmääruse artikli 3 lõigete 2, 3, 5, 6 ja 7 rikkumine" all Üldkohtu antud hinnangute vastu. Neist osadest kaks on suunatud algmääruse artikli 19 lõike 3 rikkumise kontrollimise vastu, mis on läbi viidud vaidlustatud kohtuotsuse punktides 130–135.

224. Ma analüüsin neid kahte osade kogumit kordamööda.

b) Vastuapellatsioonkaebuses esitatud teise väite kaheksa osa, mis puudutavad õigusnormide rikkumist algmääruse artikli 3 lõigete 2, 3 ja 5–7 väidetava rikkumise analüüsimisel

i) Vaidluse asjakohaste aspektide põhiline taust ja Üldkohtu kaalutlused

225. Nagu see ilmneb vaidlusaluse määruse punktist 12, piiras komisjon nende kaebuse esitajate suure arvu tõttu, kes eelkõige heitsid ette Niko Tube'i ja NTRP tegevust, vastavalt algmääruse artiklile 17 oma uurimist valimiga, kus olid esindatud viis liidu tootjat, kes toetasid kaebust, asusid neljas eri liikmesriigis ning esindasid 49% asjaomase toote kogutoodangust liidus. Vaidlusaluses määruses on samuti märgitud, et esiteks saatis komisjon küsimustiku neile tootjatele, kellelt ta oli vastuse saanud, ning et teiseks kontrollis komisjon neilt äriühingutelt saadud teavet kohapeal. Vaidlusalune määrus sisaldab samuti vastavalt algmääruse artikli 3 lõikele 5 kõigi nende majanduslike tegurite mõju

37 — Vt eelkõige 28. juuni 2005. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P-C-208/02 P ja C-213/02 P: Dansk Rørindustri jt *vs.* komisjon (EKL 2005, lk I-5425, punkt 148); 8. aprilli 2008. aasta määrus kohtuasjas C-503/07 P: Saint-Gobain Glass Deutschland *vs.* komisjon (EKL 2008, lk I-2217, punkt 62) ja 10. juuni 2010. aasta määrus kohtuasjas C-498/09 P: Thomson Sales Europe *vs.* komisjon, punkt 87.

uurimist, mis mõjutasid liidu tootmisharu, samuti põhjusliku seose kontrollimist dumpinguhinnaga impordi ja tekkinud kahju vahel, mille käigus kontrolliti algmääruse artikli 3 lõigete 6 ja 7 alusel iseäranis teiste väliste tegurite mõju. Viimaks on vaidlusaluse määruse punktides 234 ja 235 märgitud, et kooskõlas algmääruse artiklis 9 sätestatud väiksema tollimaksu reegliga kehtestatakse asjaomase toote impordile lõplikud dumpinguvastased meetmed dumpingu- ja kahjumarginaalide, käesoleval juhul dumpingumarginaali madalaimal tasemel.

226. Esimese kohtuastme hagejad väitsid sisuliselt Üldkohtus, et komisjoni valimisse kaasatud liidu tootjatega seotud kümnekonna äriühingu koostöö puudumine uurimise ajal moonutas liidu tootmisharule tekkinud kahju hindamist, mis viis algmääruse artikli 3 lõigete 2, 3 ja 5–7 rikkumiseni. Nimelt on selle artikli kohaselt nõutav, et kahju tuvastamine põhineb otsesel tõendusmaterjalil.

227. Nagu ma juba märkisin, lükkas Üldkohus selle väite tagasi.

228. Üldkohus meenutas kõigepealt vaidlustatud kohtuotsuse punktis 87, et nõukogul ega komisjonil ei ole pädevust sundida äriühinguid osalema uurimises või esitama teavet, vaid nad sõltuvad äriühingute vabatahtlikust koostööst, mis tähendab seda, et huvitatud poolte vastused algmääruse artikli 6 lõikes 2 ette nähtud küsimustikule on dumpinguvastases menetluses väga olulised.

229. Vaidlustatud kohtuotsuse punktis 90 märkis Üldkohus siiski, et vaatamata sellele artiklile, tuleneb algmääruse artikli 18 lõikest 3, et kui selles artiklis loetletud neli tingimust on täidetud, ei tohi muul kujul, kui on küsimustiku vastus, või muus dokumendis esitatud teavet jätta tähelepanuta. Kohus järeldas seega, et kui liidu tootjaga seotud ühe äriühingu vastus küsimustikule puudub, ei tähenda see tingimata seda, et seda tootjat tuleks käsitada uurimisel koostööd mitteteinuna. Üldkohus märgib vaidlustatud kohtuotsuse punktis 92, et seega ei peeta nimetatud tootjat koostööd mittetegevaks, kui esitatud andmete puudused ei mõjuta oluliselt uurimist.

230. Asudes analüüsima käesolevat juhtumit, leidis Üldkohus kõigepealt vaidlustatud kohtuotsuse punktides 93 ja 94, et esiteks ei esitanud küsimustikule vastust uurimise valimisse kaasatud liidu tootjatega seotud üksteist äriühingut ning teiseks esitas nendest tootjatest ühega seotud äriühing vastuse hilinenult ja komisjon ei võtnud seda vastust kahju tuvastamisel arvesse.

231. Üldkohus kontrollis seejärel, kas neist kaheteistkümnest äriühingust iga puhul olid algmääruse artikli 18 lõike 3 tingimused täidetud, selleks et oleks võimalik välistada, et kahju kindlaksmääramisel ja kahjumarginaali arvutamisel oleks võidud teha ilmne hindamisviga. Neid seotud äriühinguid puudutavate andmete üksikasjaliku analüüsimise – mille käik on esitatud vaidlustatud kohtuotsuse punktides 97–110 – tulemusel jõudis Üldkohus sisuliselt järeldusele, et teatud äriühingute puhul sisaldusid andmed juba küsimustiku vastustes, mille esitasid uurimises osalenud liidu tootjad, eelkõige kuna tegemist oli kaubandusettevõtjatega, et teiste seotud äriühingute poolt küsimustiku vastuse puudumine ei avaldanud märkimisväärset mõju kahju kindlaksmääramisele, ning et ühe seotud äriühingu puhul oli küsimustiku vastuse puudumine selgitatav asjaoluga, et ta ei osalenud asjaomase toote müügis ega tootmises.

232. Viimaks leidis Üldkohus seoses vaidlustatud kohtuotsuse punktis 111 analüüsitud kahjumarginaali arvutamisega, et vastavalt algmääruse artikli 9 lõikele 4 kasutatakse seda marginaali dumpinguvastase tollimaksu määra kindlaksmääramiseks vaid siis, kui dumpingumarginaal on kahjumarginaalist suurem. Olles käesolevas asjas märkinud, et esimese kohtuastme hagejate suhtes kehtestatud dumpinguvastase tollimaksu määr tugines dumpingumarginaalile, mis oli 25,7%, mitte aga 57% suurusele kahjumarginaalile, otsustas Üldkohus, et „[k]ui oletada, et kahjumarginaali aluseks olid [liidu] tootjate poolt [asjaomase toote turul tegutsevatelt seotud müügiettevõtjatelt] võetud siirdehinnad, moodustaks müük neile äriühinguile kõige rohkem 10% [liidu] tootmisharu kogumüügist. Niisiis selleks, et kahjumarginaali tase oleks langenud allapoole dumpingumarginaali taset, oleks olnud vaja – nagu märgib nõukogu –, et nende seotud ettevõtjate müügihind oleks täiesti ebaproportsionaalne võrreldes muude kahjumarginaali arvutamisel arvesse võetud hindadega.”

233. Üldkohus jõudis seega järeldusele, et nõukogu ei teinud ühtegi ilmset hindamisviga, kui ta leidis, et valimisse kaasatud liidu tootjatega seotud äriühingute poolt küsimustikule vastuse esitamata jätmine ei moonutanud kahju tuvastamist ega kahjumarginaali arvutamist ega rikkunud algmääruse artikli 3 lõikeid 2, 3 ja 5–7.

ii) Poolte argumendid

234. Niko Tube ja NTRP väidavad vastuapellatsioonkaebuse teise väite esimeses ja teises osas, et Üldkohus rikkus õigusnormi, kuna ta ei vastanud otse väitele algmääruse artikli 3 lõike 2 rikkumise kohta, vaid seadis selle analüüsimise eelduseks küsimuse sama määruse artikli 18 lõike 3 järgimise kohta. Kuna kahju kindlaksmääramine ei põhinenud liidu tootmisharu märkimisväärsel osal, ei tuginenud see otsesele tõendusmaterjalile. Teises osas kinnitavad Niko Tube ja NTRP, et otsese uurimise vajadus vastavalt algmääruse artikli 3 lõikele 2 tähendab esiteks, et vastupidi vaidlustatud kohtuotsuse punktides 100 ja 108 Üldkohtu esitatud seisukohale peab valimisse kaasatud tootjaga seotud tootmisettevõtja üldjuhul tegema uurimise käigus koostööd, ning teiseks, et vaidlustatud kohtuotsuse punktis 103 nimetatud seotud kaubandusettevõtja müüki võetakse samuti arvesse.

235. Vastuapellatsioonkaebuse teise väite kolmandas ja neljandas osas heidavad Niko Tube ja NTRP Üldkohtule ette, et viimane tõlgendas algmääruse artikli 18 lõiget 3 valesti või vähemalt ebatäielikult. Esiteks, jättes kõrvale tema hinnangu seotud äriühingu olukorra kohta, mida ta analüüsis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 102, ei kontrollinud Üldkohus, milline oli koostöö puudumise konkreetne mõju üksikute tootjate müügile ja tootmisele. Lisaks oleks ta pidanud kontrollima mõju terve liidu tootmisharu kogu tootmisele ja müügile, mitte kaebuse esitanud liidu tootjate tootmisele ja müügile. Üldkohtu kasutatud meetod ei võimalda Niko Tube'i ja NTRP arvates teha eespool nimetatud artikli 18 lõike 3 tähenduses „põhjendatud ja täpseid järeldusi". Teiseks jättis Üldkohus süstemaatiliselt kontrollimata viimati nimetatud sättes loetletud neli tingimust.

236. Viiendas, kuuendas ja kaheksandas osas kinnitavad Niko Tube ja NTRP, et Üldkohus ületas kohtuliku kontrolli piire ning ei järginud kaitseõigusi, kuna ta nõustus sellega, et institutsioonid esitavad selgitusi ja asjaolusid, millest ei olnud haldusmenetluses teada antud. Lisaks ei andnud Üldkohus esimese kohtuastme hagejatele võimalust esitada märkusi asjaolude kohta, mida ei saa seostada hilinenult esitatud tõenditega. Niko Tube ja NTRP toovad eelkõige välja vaidlustatud kohtuotsuse punktis 111 viidatud asjaolu, et müük teatud seotud äriühingutele moodustas kõige rohkem 10% liidu tootmisharu kogumüügist.

237. Viimaks väidavad Niko Tube ja NTRP seitsmendas osas, et Üldkohus moonutas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 100, 102, 104, 107 ja 109 viidatud teatud tõendite selget tähendust, kuna ta eelistas teatud arvusid toimikus sisalduvatele muudele andmetele.

238. Vastustes vastuapellatsioonkaebusele paluvad nõukogu ja komisjon kõik need osad tagasi lükata osaliselt vastuvõetamatuse ja osaliselt põhjendamatuse tõttu.

iii) Analüüs

– Kaks esimest osa

239. Meenutagem, et algmääruse artikli 3 lõikest 1 tuleneb, et kui ei ole kindlaks määratud teisiti, siis tähendab mõiste „kahju" liidu tootmisharule tekitatud olulist kahju. Sama artikli lõike 2 kohaselt põhineb kahju tuvastamine otsesel tõendusmaterjalil ja selle raames uuritakse objektiivselt nii dumpinguhinnaga impordi mahtu ja mõju samasuguste toodete hindadele liidu turul kui ka kõnealuse impordi edaspidist mõju liidu tootmisharule.

240. Käesoleva väite kahes esimeses osas leiavad Niko Tube ja NTRP sisuliselt, et esiteks ei analüüsinud Üldkohus nõuetekohaselt esimeses astmes esitatud väidet, et rikutud on algmääruse artikli 3 lõikeid 2, 3 ja 5–7, kuna kõnealune rikkumine seati sõltuvusse nimetatud määruse artikli 18 lõike 3 järgimisest; et teiseks ei saa kahju objektiivselt uurida, kui ei tugineta liidu tootmisharu märkimisväärsele osale, ning et kolmandaks peab kaebuse esitanud liidu tootjaga seotud äriühing alati tegema koostööd ja esitama andmeid.

241. Ma teen ettepaneku need kaks osa tagasi lükata.

242. Kõigepealt tuleb meenutada, et Üldkohtus väitsid esimese kohtuastme hagejad, et rikutud on algmääruse artikli 3 lõikeid 2, 3 ja 5–7, kuna uurimisel puudus liidu tootmisharu täielik koostöö, mis moonutas kahju objektiivset tuvastamist. Oma seisukoha toetuseks viitasid esimese kohtuastme hagejad valimisse kaasatud liidu tootjatega seotud üheteistkümne äriühingu juhule, kuna Niko Tube'i ja NTRP sõnul ei esitanud need äriühingud komisjoni saadetud küsimustikule eraldi vastust või esitasid selle hilinenult.[38]

243. Järelikult piiritles Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 89 väite, et rikutud on algmääruse artikli 3 lõikeid 2, 3 ja 5–7, õigesti küsimusega, kas – nagu väitsid esimese kohtuastme hagejad – asjaolu, et valimisse kaasatud liidu tootjatega seotud äriühingud ei esitanud küsimustikule eraldi vastust, tähendab, et need tootjad ei teinud koostööd, mis moonutas kahju analüüsi.

244. Edasi on selles kontekstis minu arvates õiguslikult kohane otsustada, nagu tegi Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 90–92, et kui uurimise valimisse kaasatud ühe liidu tootjaga seotud üks äriühing jättis algmääruse artikli 6 alusel komisjoni saadetud küsimustikule vastamata või tegi seda poolikult, ei tähenda see seda, et nimetatud tootjat tuleb pidada koostööd mittetegevaks ning järelikult jätta ta uurimisest välja.

245. Nimelt kui otsustati, nagu käesoleval juhul seoses liidu tootmisharuga, väljavõttelise uuringu kasuks, siis sätestab algmääruse artikli 17 lõige 4, et uue valimi *võib* valida, kui mõned või kõik valitud isikud *ilmutavad koostöösoovimatust, mis võib tõenäoliselt uurimise tulemustele olulist mõju avaldada*.

246. Kui komisjoni saadetud küsimustikule esitatud vastused on puudulikud, kuna valimisse kaasatud liidu tootjaga seotud teatavad äriühingud on jätnud eraldi sellele küsimustikule vastamata, siis ei saa see iseenesest tuua endaga kaasa selle tootja väljajätmist, mille tõttu tuleks luua uus valim.

247. Lisaks sätestab ka algmääruse artikli 18 lõige 3, et „[h]uvitatud isiku esitatud teave tuleks siiski arvesse võtta ka siis, kui see ei ole igati täiuslik, kuid sellega seotud puudused ei tekita ülemääraseid raskusi põhjendatud ja täpsete järelduste tegemisel, kui teave esitatakse nõuetekohaselt õigel ajal ning on kontrollitav ning kui isik on tegutsenud oma parimate võimaluste kohaselt".

248. Järelikult tõdes Üldkohus õigesti vaidlustatud kohtuotsuse punktis 92, et valimisse kaasatud liidu tootjat ei saa lugeda koostööd mittetegevaks, kui esitatud andmete puudused ei mõjuta oluliselt uurimist.

249. Seega saab vaid nende puuduste kontrollimise tulemusel võimaliku otsusega jätta liidu tootja välja valimist.

38 — Algmääruse artikli 6 lõikes 2 on ette nähtud, et asjaosalistele, kellele komisjon saatis dumpinguvastase uurimisega seotud küsimustikud, antakse vastamiseks aega vähemalt 30 päeva. Seda tähtaega võib nimetatud sättes ette nähtud tingimustel pikendada.

250. Selline tõlgendus võimaldab säilitada dumpinguvastaste meetmete kasuliku mõju. Need meetmed kaotaksid nimelt sellise mõju, kui iga kord, kui uurimise valimisse kaasatud liidu tootjaga seotud tootmis- või müügiettevõtja ei esita eraldi vastust komisjoni küsimustikule, tuleks see tootja jätta sellest valimist välja, nii et tuleb luua uus valim või *a fortiori* peatada uurimismeetmed eelkõige vaidlustatud kohtuotsuse punktis 87 viidatud asjaolu tõttu, et institutsioonidel ei ole õigust sundida huvitatud pooli tegema koostööd.

– Ülejäänud osad, mis puudutavad vaidlustatud kohtuotsuse punktis 111 loetletud seotud äriühinguid

251. Niko Tube ja NTRP väidavad käesoleva väite kolmanda ja neljanda osa raames ka, et Üldkohus tõlgendas algmääruse artikli 18 lõiget 3 valesti ja ebatäielikult.

252. Minu arvates tuleb neid etteheiteid ning ülejäänud kriitikat, mille Niko Tube ja NTRP esitasid vastuapellatsioonkaebuse teise väite esimeses osas, analüüsida üksnes ulatuses, mis puudutab vaidlustatud kohtuotsuse punktis 111 loetletud seotud äriühinguid.

253. Nimelt tuleb meenutada, et vaidlustatud kohtuotsuse punktis 111 tõdes Üldkohus, et Niko Tube'ile ja NTRP-le kehtestatud dumpinguvastase tollimaksu määr määrati vastavalt algmääruse artikli 9 lõikes 4 sätestatud väiksema tollimaksu reeglile kindlaks dumpingumarginaali, mitte aga kahjumarginaali alusel.[39] Üldkohus otsustas käesolevas asjas samuti, et erinevus kahjumarginaali (57%) ja dumpingumarginaali (25,7%) vahel oli selline, et isegi kui eeldada, et esimese aluseks oli liidu tootjate ning otsuses loetletud seotud ettevõtjate (Vallourec Mannesmann Oil & Gas Royaume-Uni (edaspidi „Ühendkuningriigi VMOG"), Productos Tubularese ja Dalmine'iga seotud äriühingud) vahelised siirdehinnad, moodustas see müük kõige rohkem 10% liidu tootmisharu kogumüügist, mis tähendas seda, et nende äriühingute müügihind oleks pidanud olema täiesti ebaproportsionaalne võrreldes müügihinnaga, mida võeti arvesse kahjumarginaali arvutamisel, selleks et kahjumarginaal oleks olnud madalam dumpingumarginaalist, mida kasutati Niko Tube'ile ja NTRP-le kohaldatud dumpinguvastase tollimaksu kindlaksmääramisel.

254. Üksnes juhul kui selle analüüsi käigus on rikutud õigusnormi või kui see rajaneb faktiliste asjaolude või tõendite moonutamisel, saavad aga minu hinnangul olla tulemuslikud muud etteheited Üldkohtu hinnangutele, mis on seotud kahju kindlakstegemisega. Isegi kui eeldada, et Üldkohus rikkus õigusnorme liidu tootmisharu kahju kindlaksmääramise analüüsimisel, saavad need rikkumised viia vaidlustatud kohtuotsuse tühistamiseni üksnes juhul, kui selle kohtuotsuse punktis 111 toodud hinnang sisaldab samuti sarnaseid vigu.

255. Seega soovitan ma esmajärjekorras kontrollida etteheiteid, mis on esitatud vaidlustatud kohtuotsuse punktis 111 toodud Üldkohtu analüüsi kohta.

256. Selles osas tuleb märkida, et Niko Tube ja NTRP ei viidanud ühelegi õigusnormi rikkumisele, mis oleks vaidlustatud kohtuotsuse punktis 111 Üldkohtu esitatud *kaalutluse* suhtes aset leidnud.

257. Lõpuks piirduvad need äriühingud vastuapellatsioonkaebuse punktis 189 väitega, et Üldkohtu seisukoht, mille kohaselt kaebuse esitanud liidu tootjatega seotud nende äriühingute müük, kes on loetletud vaidlustatud kohtuotsuse punktis 111, „moodustas […] kõige rohkem 10% [liidu] tootmisharu kogumüügist", ei saa olla seotud toimikus asuvate tõenditega ning tugineb andmetele, mille nõukogu ja komisjon esitasid Üldkohtule hilinenult.

39 — Kahjumarginaal kujutab endast liidu tootmisharule tekkinud kahju taset, mida väljendatakse protsendimäärana asjaomase toote CIF-ekspordihinnast (tarneklausel „kulud, kindlustus, vedu") (allalöömise hind) ning mis arvutatakse üldjuhul liidu tootjate kaalutud keskmise müügihinna ja liitu ekspordil, mis on dumpingu ese, kaalutud müügihinna vahe alusel. Vt selles suhtes vaidlusaluse määruse punkt 233.

258. Arvestades Euroopa Kohtu pädevust apellatsiooni raames, leitakse nendes etteheidetes sisuliselt kokkuvõttes, et Üldkohus on moonutanud tõendeid, ületanud oma kohtuliku kontrolli piire ning kahjustanud kaitseõigusi. Siia lisan ma kriitika, et viga on tehtud algmääruse artikli 18 lõike 3 tõlgendamisel, kuna Üldkohus ei ole nende äriühingute puhul kontrollinud, kas selle sätte neli tingimust on täidetud.

259. Tuleb kontrollida, kas need etteheited on põhjendatud.

260. Siinkohal ma meenutan, et vaidlustatud kohtuotsuse punktis 111 Üldkohtu loetletud seotud tootmis- ja müügiettevõtjad on Productos Tubulares, Dalmine'iga seotud kuus äriühingut ning Ühendkuningriigi VMOG, mille vastavaid olukordi analüüsiti vaidlustatud kohtuotsuse punktides 99, 100, 104, 105, 108 ja 109.

– Productos Tubularest puudutavad etteheited

261. Esimese äriühingu puhul seoses etteheitega algmääruse artikli 18 lõike 3 rikkumise kohta tuleneb vaidlustatud kohtuotsuse punktidest 99 ja 100, et Üldkohus kontrollis, kas teave on esitatud õigeaegselt, kas teavet on kontrollitud ning kas küsimustikule eraldi vastuse puudumine on märkimisväärselt mõjutanud kahju kindlaksmääramist, see tähendab, kas võimalikud puudused võivad kahjustada põhjendatud ja täpsete järelduste tegemist. Lisaks, märkides ühelt poolt, et selle äriühingu andmeid, kes kaebust ei ole esitanud, ei tule üldjuhul arvesse võtta, kuid leides teiselt poolt, et selle äriühingu andmed edastati siiski uurimise käigus, kontrollis Üldkohus kaudselt, kuid tingimata, kas isik on tegutsenud oma parimate võimaluste kohaselt algmääruse artikli 18 lõike 3 tähenduses.

262. Productos Tubularesega seotud tõendite moonutamise osas ei ole Niko Tube ja NTRP selgitanud ega tõendanud, milliseid tõendeid moonutati vaidlustatud kohtuotsuse punktis 100 tehtud analüüsi käigus.

263. Minu arvates ei saa nõustuda ka etteheidetega, et Üldkohus on ületanud kohtuliku kontrolli piire ja rikkunud kaitseõigusi, kuna ta võttis arvesse hilinenult esitatud andmeid, mille kohta ei olnud Niko Tube'il ja NTRP-l võimalik seisukohta avaldada.

264. Kõigepealt tuleb märkida, et Niko Tube ja NTRP ei vaidlustanud apellatsiooni raames selle väite analüüsi, mis puudutab kaitseõiguste rikkumist haldusmenetluses. Nagu ilmneb täpsemalt vaidlustatud kohtuotsuse punktidest 149–152, oli esimese kohtuastme hagejatel võimalik tõhusalt avaldada oma seisukohta muu hulgas valimi kehtivuse kohta, eelkõige Productos Tubularese poolt kaebuse toetamise osas, kuna komisjon vastas nende märkustele eelkõige teises lõplikku teavet avalikustavas dokumendis.

265. Edasi tuleb meenutada, et Üldkohtus kinnitasid esimese kohtuastme hagejad oma teises väites, et nõukogu tegi ilmse hindamisvea, kuna ta ei jätnud välja uurimise valimisse kaasatud liidu tootjate hulgast tootja Tubos Reunidost asjaolu tõttu, et selle tootjaga seotud äriühing Productos Tubulares ei vastanud komisjoni esitatud küsimustikule eraldi. Neil asjaoludel on mul raske mõista, kuidas saab Üldkohtule ette heita, et ta just teostas oma kontrolli küsimuse üle, kas institutsioonid leidsid õigesti, et Productos Tubularese poolt küsimusele vastuse esitamata jätmisel ei olnud märkimisväärset mõju kahju kindlaksmääramisele, nimelt määrates menetlust korraldavad meetmed. Kuivõrd see läbivaatamine piirdub väidete kohtuliku kontrolliga, ei asenda see minu arvates oma eesmärgi ega ka mõju poolest kõnesoleva juhtumi täieulatuslikku uurimist haldusmenetluses. Asjaolu, et oma kohtuliku kontrolli teostamisel jõuab Üldkohus järeldusele, mis võib olla vastumeelt Niko Tube'ile ja NTRP-le, ei saa kahtlemata kuuluda küsimuste hulka, mida kontrollitakse apellatsiooni raames Üldkohtus.

266. Viimaks ei ole selles kontekstis Niko Tube ja NTRP kuidagi tõendanud, et neil ei olnud tegelikku võimalust esitada oma märkusi nõukogu esitatud nende dokumentide kohta Üldkohtu võetud menetlust korraldavate meetmete raames, millest ilmnes, et Productos Tubularese tootmine ja müük moodustas vähem kui 3% liidu tootmisharu kogutoodangust ja kogumüügist uurimise kestel.

267. Seega tuleb Productos Tubularese olukorra kontrollimise suhtes esitatud etteheited tagasi lükata.

– Dalmine'iga seotud kuut äriühingut puudutavad etteheited

268. Dalmine'iga seotud kuue äriühingu osas, millele on samuti viidatud vaidlustatud kohtuotsuse punktis 111, märgin ma, et Niko Tube ja NTRP ei olnud eraldi vaidlustanud vaidlustatud kohtuotsuse punktis 105 esitatud analüüsi, mille kohaselt „nähtub toimingu materjalidest ja eelkõige Dalmine'i poolt küsimustikule esitatud vastuse mittekonfidentsiaalsest versioonist, mis esitati õigeaegselt ja mida kontrollisid komisjoni teenistused, et [kuus seotud müügiettevõtjat] tegelevad kaubandustegevusega või edasimüügi ja turustamisega", ning et järelikult „nende äriühingute müügimaht võeti kahju analüüsimisel arvesse Dalmine'i poolt neile tehtud müügi hulgas".

269. Lisaks puudub vaidlus selle üle, et Niko Tube'il ja NTRP-l oli haldusmenetluses võimalik selle vastusega tutvuda ja seda kommenteerida.

270. Neil asjaoludel tuleb etteheited neid äriühinguid puudutava käesoleva väite osade kohta tagasi lükata.

– Ühendkuningriigi VMOG-d puudutavad etteheited

271. Ühendkuningriigi VMOG osas ilmneb vaidlustatud kohtuotsuse punktist 108, et kuna see äriühing esitas komisjoni küsimustikule oma vastuse hilinenult, ei saadud selles asuvaid andmeid kahju kindlaksmääramisel kasutada. Siiski tõdes Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 109, et küsimustikule hilinenult esitatud vastuse alusel oli nõukogul võimalik kindlaks määrata, et selle äriühingu müük moodustas kaebuse esitanud liidu tootjate kogumüügist vähem kui 3%. Seega järeldas Üldkohus sellest, et selle müügi arvesse võtmata jätmine ei saanud otsustavalt mõjutada kahju kindlaksmääramist ning seega ei olnud põhjendatud see, et liidu tootja, kellega oli Ühendkuningriigi VMOG seotud, jäetakse välja liidu tootmisharu määratlusest.

272. Kõigepealt tuleneb vaidlustatud kohtuotsuse punktidest 108 ja 109, et Üldkohus kontrollis algmääruse artikli 18 lõike 3 tingimuste järgimist. Iseäranis viimase tingimuse osas, märkides ühelt poolt, et Ühendkuningriigi VMOG – kes kaebust ei ole esitanud – andmeid ei tule üldjuhul arvesse võtta, kuid leides teiselt poolt, et selle äriühingu andmed edastati ning neid kontrolliti siiski uurimise käigus, et tuvastada, kas see ei võinud mõjutada kahju analüüsi, kontrollis Üldkohus kaudselt, kuid tingimata, kas isik on tegutsenud oma parimate võimaluste kohaselt algmääruse artikli 18 lõike 3 tähenduses.

273. Edasi, selle äriühinguga seotud tõendite moonutamise osas tuleb märkida, et Niko Tube ja NTRP piirduvad vastuapellatsioonkaebuse punktides 189 ja 194 väitega, et Ühendkuningriigi VMOG-le Üldkohtu omistatud turuosa vastas „kaebuse esitanud liidu tootjate kogumüügile", mitte aga, nagu väitsid nõukogu ja komisjon, „liidu tootmisharu kogumüügile".

274. Niisugune väide tugineb vaidlustatud kohtuotsuse ja kahe väljendi ulatuse valele tõlgendamisele. Nimelt tuleneb vaidlusaluses määruses esitatud liidu tootmisharu määratlusest, et vaidlustatud kohtuotsuse tegemisel ei saanud olla teadmata, et see määratlus seguneb väljendiga „kaebuse esitanud liidu tootjad".

275. Viimaks välistan ma käesoleva ettepaneku punktides 265 ja 266 tooduga analoogsetel kaalutlustel selle, et Üldkohus oleks eiranud kohtuliku kontrolli piire ja jätnud kaitseõigused järgimata.

276. Seega teen ma ettepaneku lükata tagasi ka etteheited, mis on esitatud Ühendkuningriigi VMOG-d puudutavate andmete Üldkohtu poolt kontrollimise kohta.

277. Neil asjaoludel ei ole vaidlustatud kohtuotsuse punktis 111 toodud kaalutluste ja hinnangu puhul rikutud õigusnormi ega moonutatud tõendeid. Seega ei ole enam vaja kontrollida käesoleva väite neid osasid, mis on seotud vaidlustatud kohtuotsuse muude põhjendustega, mille võimalik põhjendatus ei saa mingil juhul kaasa tuua selle kohtuotsuse tühistamist.

278. Neil asjaoludel teen ma ettepaneku lükata osaliselt põhjendamatuse ja osaliselt tulemusetuse tõttu tagasi vastuapellatsioonkaebuse teise väite kõik osad, mille kohaselt on algmääruse artikli 3 lõigete 2, 3 ja 5–7 väidetava rikkumise kontrollimisel rikutud õigusnorme.

c) Vastuapellatsioonkaebuses esitatud teise väite kaks osa, mis puudutavad õigusnormide rikkumist algmääruse artikli 19 lõike 3 väidetava rikkumise analüüsimisel

i) Poolte argumendid

279. Esimeses osas, mis käsitleb õigusnormide rikkumist algmääruse artikli 19 lõike 3 väidetava rikkumise analüüsimisel, väidavad Niko Tube ja NTRP, et Üldkohus ei järginud vaidlustatud kohtuotsuse punktides 132 ja 135 kaitseõigusi.

280. Teises osas heidavad need äriühingud Üldkohtule esiteks ette, et viimane ei kontrollinud vaidlustatud kohtuotsuse punktis 132, kas valimisse kaasatud liidu tootjatega seotud teatavate äriühingute esitatud konfidentsiaalsete andmete mittekonfidentsiaalsetest kokkuvõtetest oli esimese kohtuastme hagejatel haldusmenetluses võimalik piisavalt teada saada asjaomaste andmete sisu. Teiseks heidavad nad Üldkohtule ette, et viimane ei kohaldanud algmääruse artikli 19 lõike 3 tingimusi, vaid piirdus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 133–135 kontrollimisega, kas valimisse kaasatud liidu tootjatega seotud teatavaid äriühinguid puudutavate konfidentsiaalsete andmete mittekonfidentsiaalse kokkuvõtte puudumine rikkus esimese kohtuastme hagejate kaitseõigusi. Viimaks väidavad Niko Tube ja NTRP kolmandaks, et Üldkohus ei saanud jõuda järeldusele, et konfidentsiaalsete andmete mittekonfidentsiaalsete versioonide neile avaldamine ei oleks mingil juhul viinud haldusmenetluse teistsuguse tulemuseni.

281. Nõukogu ja komisjon teevad ettepaneku need osad tagasi lükata.

ii) Analüüs

282. Kõigepealt tuleb meenutada, et algmääruse artikli 6 lõike 7 kohaselt võivad eksportijad ja selles sättes loetletud teised huvitatud pooled kirjaliku taotluse alusel tutvuda kogu teabega, mille on esitanud ükskõik milline uurimisega seotud isik, välja arvatud liidu või liikmesriikide asutusesisesed dokumendid, kui see teave on nende huvide kaitsmiseks oluline, kui see ei ole artikli 19 tähenduses konfidentsiaalne ning kui seda kasutatakse uurimise käigus.

283. Algmääruse artikli 19 lõike 1 kohaselt käsitlevad ametiasutused asjakohase põhjendatuse korral konfidentsiaalsena igasugust teavet, mis on laadilt konfidentsiaalne või mille uurimise osalised on konfidentsiaalsena saanud. Selle artikli lõikes 2 on nimelt sätestatud, et konfidentsiaalset teavet edastavad huvitatud isikud on kohustatud esitama sellise teabe mittekonfidentsiaalse kokkuvõtte. Sama

artikli lõike 3 kohaselt, kui otsustatakse, et konfidentsiaalsusetaotlus ei ole põhjendatud, ning kui informatsiooniandja kas ei soovi informatsiooni avalikustada või ei luba seda üldises või kokkuvõtlikus vormis avaldada, võib kõnealuse informatsiooni jätta arvesse võtmata, kui asjakohaste allikate abil ei ole informatsiooni õigsust võimalik nõuetekohaselt tõendada.

284. Niko Tube ja NTRP väitsid Üldkohtus, et tulenevalt algmääruse artikli 19 lõikest 3 ei saanud institutsioonid võtta arvesse konfidentsiaalseid andmeid, kuna neid ei olnud mittekonfidentsiaalses kokkuvõttes.

285. Selles osas otsustas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 130, et algmääruse artikli 19 lõike 3 sõnastus näeb komisjonile ette vaid õiguse jätta arvesse võtmata konfidentsiaalne teave, mille mittekonfidentsiaalne kokkuvõte ei ole kättesaadav.

286. Tuleb tõdeda, et Niko Tube ja NTRP ei kritiseeri seda tõlgendust, mis on minu arvates ka korrektne. Igaks juhuks tuleb märkida, et tõendite hindamist dumpinguvastaste meetmete valdkonnas iseloomustab asjaolu, et uuritavates dokumentides esineb tihti ärisaladusi või muid andmeid, mida ei tohi avaldada või mida võib avaldada üksnes oluliste piirangutega. Seega, nagu on märgitud algmääruse artikli 6 lõikes 7 ja artiklis 19, ei tule sarnaselt tõenditele, mille puhul peavad teatavad andmed jääma konfidentsiaalseks, automaatselt välistada tõenduslikke elemente sisaldavaid dokumente.[40]

287. Seevastu heidavad Niko Tube ja NTRP Üldkohtule esiteks ette, et ta ei kontrollinud vaidlustatud kohtuotsuse punktis 132 loetletud nende dokumentide osas, mille puhul oli kohus tuvastanud, et on koostatud mittekonfidentsiaalsed kokkuvõtted, kas need kokkuvõtted võimaldasid neil kõnealuste dokumentide põhisisuga piisavalt tutvuda.

288. Nagu komisjon aga vastuapellatsioonkaebusele esitatud vastuses väitis, ei saa need argumendid olla seotud esimeses kohtuastmes esitatud väitega, mis puudutas pelgalt nende dokumentide tõenditena lubamatust põhjusel, et need dokumendid sisaldasid konfidentsiaalset teavet, millest ei olnud koostatud mittekonfidentsiaalset versiooni. Neil asjaoludel ei olnud Üldkohus seega kohustatud pärast algmääruse artikli 19 lõike 2 kohaselt mittekonfidentsiaalsete kokkuvõtete koostamise tuvastamist kontrollima iga dokumendi sisu.

289. Teiseks väidavad Niko Tube ja NTRP sisuliselt, et Üldkohus ei analüüsinud tõelist etteheidet algmääruse artikli 19 lõike 3 rikkumise kohta, vaid piirdus hindamisega, kas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 133 loetletud konfidentsiaalsete andmete kasutamine komisjoni poolt, ilma et oleks olemas mittekonfidentsiaalseid versioone, kujutas endast esimese kohtuastme hagejate kaitseõiguste rikkumist.

290. Need argumendid ei ole veenvad.

291. Tuleb nimelt meenutada, et algmääruse artikli 19 lõige 3 reguleerib suhteid huvitatud isiku – kes esitab konfidentsiaalse teabe, mida ta ei soovi isegi üldises või kokkuvõtlikus vormis avaldada – ning dumpinguvastast uurimist läbiviiva institutsiooni vahel, kes võib otsustada jätta teabe arvesse võtmata, kui asjakohaste allikate abil ei ole selle õigsust võimalik nõuetekohaselt tõendada.

292. Kui aga uurimist läbiviiv institutsioon on otsustanud, et kõnealust teavet saab kasutada, mida – nagu juba mainitud – võimaldab algmäärus tal teha, jääb siiski teiste uurimises osalevate huvitatud poolte osas küsimus, kas niisuguse teabe kasutamine võib mõjutada nende kaitseõigusi.

40 — Vt analoogia alusel 25. jaanuari 2007. aasta otsus kohtuasjas C-407/04 P: Dalmine *vs.* komisjon (EKL 2007, lk I-829, punktid 47 ja 48). Vt selle kohta ka nõukogu 16. detsembri 2002. aasta määruse (EÜ) nr 1/2003 asutamislepingu artiklites 81 ja 82 sätestatud konkurentsieeskirjade rakendamise kohta (ELT 2003, L 1, lk 1; ELT eriväljaanne 08/02, lk 205) artikli 27 lõige 2. Lisaks on Euroopa Liidu põhiõiguste harta (ELT 2010, C 83, lk 389) artiklis 41 ette nähtud, et õigus heale haldusele hõlmab mh „igaühe õigust tutvuda teda puudutavate andmetega, võttes samal ajal arvesse konfidentsiaalsuse ning ameti- ja ärisaladusega seotud õigustatud huve".

293. Neil asjaoludel tuleb märkida, et kuigi on küll tõsi, et Üldkohus ei kvalifitseerinud formaalselt ümber esimese kohtuastme hagejate väidet algmääruse artikli 19 lõike 3 rikkumise kohta, ei saa Niko Tube ja NTRP siiski Üldkohtule ette heita, et viimane kontrollis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 133–135, kas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 133 loetletud konfidentsiaalsete andmete kasutamine komisjoni poolt, ilma et oleks olemas mittekonfidentsiaalseid versioone, tõi kaasa esimese kohtuastme hagejate kaitseõiguste rikkumise. See oligi minu hinnangul selle sisulise analüüsi ese, mille Üldkohus pidi läbi viima esimeses kohtuastmes esitatud väite kontekstis.

294. Kolmandaks väidavad Niko Tube ja NTRP, et Üldkohus ei saanud järeldada – nagu ta seda vaidlustatud kohtuotsuse punktis 135 tegi –, et Ühendkuningriigi VMOG poolt küsimustikule esitatud vastuse, Productos Tubularese eelvalimit puudutavale küsimustikule esitatud vastuse ja Dalmine'i 24. mai 2006. aasta e-kirja (mis käsitles äriühingut Tenaris West Africa) mittekonfidentsiaalsete versioonide esimese kohtuastme hagejatele avalikustamise korral ei oleks olnud mingit võimalust, et haldusmenetluse tulemus oleks olnud teistsugune.

295. Siinkohal tuleb kõigepealt meenutada, et pärast nende eespool nimetatud dokumentide kindlakstegemist, millest ei olnud koostatud mittekonfidentsiaalset kokkuvõtet, täpsustas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 134, et vastavalt kohtupraktikale saab uurimistoimikuga tutvumise õiguse rikkumine vaidlusaluse määruse täieliku või osalise tühistamise endaga kaasa tuua üksnes juhul, kui asjassepuutuvate dokumentide avalikustamise korral oleks olnud kas või väike võimalus, et haldusmenetluse tulemus oleks olnud teistsugune, kui asjaomane ettevõtja oleks saanud selle menetluse käigus neile dokumentidele tugineda.

296. See hinnang ei riku õigusnormi. Pealegi ei kritiseeri seda ka Niko Tube ja NTRP.

297. Seejärel tuleb märkida, et kasutades käesoleval juhul nimetatud analüüsi, leidis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 135, et „[k]õnealusel juhul väidavad [esimese kohtuastme] hagejad, et neil oleks olnud vaja neid dokumente selleks, et tõendada, et Ühendkuningriigi VMOG, [Productos Tubularese] [41] ja Tenaris West Africa poolt küsimustikule vastuse esitamata jätmine moonutas kahju analüüsimist. Vastavalt eespool punktides 101, 108 ja 107 aga on nenditud, et nõukogu ei teinud hindamisviga, leides, et Productos Tubularese, Ühendkuningriigi VMOG ja Tenaris West Africa poolt küsimustikule vastuse esitamata jätmine või vastuse arvesse võtmata jätmine ei mõjutanud kahju tuvastamist. Järelikult, Ühendkuningriigi VMOG poolt küsimustikule esitatud vastuse mittekonfidentsiaalse versiooni, Productos Tubularese eelvalimit puudutavale küsimustikule esitatud vastuse ja 24. mai 2006. aasta e-kirja [esimese kohtuastme] hagejatele avalikustamise korral ei oleks olnud mingit võimalust, et haldusmenetluse tulemus oleks olnud teistsugune."

298. Selle järelduse kohta väidavad Niko Tube ja NTRP oma vastuapellatsioonkaebuses üksnes – kuigi on selge, et nad võisid vaidlusaluste dokumentidega tutvuda Üldkohtu menetluses –, et on väga tõenäoline, et asjakohase teabe õigeaegse edastamise korral oleks olnud võimalik argumendid täpselt välja töötada ja eelkõige koguda tõendeid, mis oleksid võinud tulemust muuta, ning et ainult seda teavet vallates oleksid nad saanud otsustada oma seisukohti väljendada või need väljendamata jätta.

299. Need üldised kaalutlused ei rahulda vajadust tõendada õigusnormi rikkumist, mille Üldkohus oma arutluskäigus väidetavalt toime pani. Need ei sisalda ka vähimatki viidet sellele, et kohus moonutas tõendeid selliselt, et oli ilmne, et vaidlusaluste dokumentide esimese kohtuastme hagejatele haldusmenetluses edastamise tulemusel oleks selle menetluse tulemus olnud teistsugune kui see, milleni jõuti.

41 — Tuleb märkida, et vaidlustatud kohtuotsuses on ekslikult nimetatud valimisse kuuluvat liidu tootjat Tubos Reunidost, kes on Productos Tubularesega seotud. Apellatsioonimenetluse pooled sellele trükiveale ei ole viidanud ning see on täiesti tähtsusetu.

300. Neljandaks tuleb minu hinnangul tagasi lükata väite osa, mille kohaselt Üldkohus rikkus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 132 ja 135 Niko Tube'i ja NTRP kaitseõigusi. Esiteks on punktis 132 üksnes loetletud konfidentsiaalsed dokumendid, millest koostati mittekonfidentsiaalne versioon, ning need dokumendid, millest niisugust versiooni ei koostatud. Teiseks, nagu ma juba mainisin ning nagu Niko Tube ja NTRP oma vastuapellatsioonkaebuse punktides 194 ja 209 möönsid, oli viimastel võimalik esitada vaidlustatud kohtuotsuse punktis 135 nimetatud dokumentide kohta märkusi Üldkohtu menetluses.

301. Kõigil neil põhjustel teen ma ettepaneku lükata tagasi vastuapellatsioonkaebuse teise väite kaks osa, mis puudutavad õigusnormide rikkumist algmääruse artikli 19 lõike 3 väidetava rikkumise analüüsimisel.

302. Sellest tulenevalt teen ma ettepaneku jätta vastuapellatsioonkaebus tervikuna rahuldamata.

V. Hagi Üldkohtus

303. Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 61 esimese lõigu teise lause kohaselt võib Euroopa Kohus teha Esimese Astme Kohtu otsuse tühistamise korral asja suhtes lõpliku kohtuotsuse, kui menetlusstaadium seda lubab.

304. Minu meelest on käesoleval juhul tegemist niisuguse olukorraga.

305. Nagu ma käesoleva ettepaneku punktis 155 välja pakun, tuleb vaidlustatud kohtuotsus tühistada osas, milles nõustuti esimese kohtuastme hagejate kuuenda väitega, et Niko Tube'i kaitseõigusi oli rikutud, niivõrd kui see väide puudutas algmääruse artikli 2 lõike 10 punkti i alusel SEPCO ekspordihinna kohandamist Niko Tube'i valmistatud torudega sooritatud tehingute osas.

306. Nagu ma juba rõhutasin, esitas Üldkohus minu hinnangul oma otsuses vastuolulised põhjendused, kuna ta leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 209 sisuliselt, et Niko Tube oli tõendanud, et see äriühing oleks saanud esitada argumente, mis oleksid võinud haldusmenetluses kaasa tuua teistsuguse tulemuse kui see, milleni jõuti, samas kui eelnevalt oli Üldkohus selle otsuse punktis 188 tuvastanud, et nõukogu ei teinud ilmset hindamisviga, kui ta neid argumente silmas pidades tegi Niko Tube'i suhtes vaidlusaluse kohanduse.

307. Selles suhtes piisab, kui tõdeda, et Niko Tube'il ei ole õnnestunud tõendada, et kui esimeses kohtuastmes esitatud argumendid oleks esitatud haldusmenetluses, oleksid need võinud kaasa tuua selle, et institutsioonid ei oleks algmääruse artikli 2 lõike 10 punkti i alusel kohandust teinud.

308. Neil asjaoludel olen ma seisukohal, et hagis esitatud kuues väide tuleb Niko Tube'i puudutavas osas tagasi lükata.

309. Seetõttu ja pidades silmas kõike eespool esitatut, teen ma ettepaneku jätta hagi Niko Tube'i puudutavas osas rahuldamata.

VI. Kohtukulud

310. Kodukorra artiklis 122 on sätestatud, et kui apellatsioonkaebus on põhjendatud ja Euroopa Kohus teeb ise kohtuasjas lõpliku otsuse, otsustab ta kohtukulude jaotuse.

311. Vastavalt kodukorra artikli 69 lõikele 2, mida kodukorra artikli 118 alusel kohaldatakse apellatsioonkaebuste suhtes, on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kodukorra artikli 69 lõike 3 alusel võib Euroopa Kohus siiski määrata kulude jaotuse või jätta kummagi poole kohtukulud tema enda kanda, kui osa nõudeid rahuldatakse ühe poole, osa teise poole kasuks või kui tegemist on eriliste põhjustega.

312. Pidades silmas minu esitatud analüüsi, leian ma, et nõukogu apellatsioonkaebuse (C-191/09) osas, mis Niko Tube'i suhtes tuleks osaliselt rahuldada, kuid ülejäänud osas rahuldamata jätta, oleks asjaoludest tulenevalt õige otsustada, et kahe kohtuastme kulud tuleb jaotada järgmiselt: mõista Niko Tube'ilt välja kolmandik nõukogu kahe kohtuastme kuludest ning mõista nõukogult välja neljandik NTRP kohtukuludest.

313. Kuna kohtuasjas C-200/09 kaotas komisjon kohtuvaidluse, kuid Niko Tube'i ja NTRP vastuapellatsioonkaebus jäeti samuti rahuldamata, teen ma ettepaneku, et iga pool kannab ise oma kohtukulud. Kuna komisjon astus Üldkohtu menetlusse, kannab ta ka omaenda kulud, mis tal tekkisid esimeses kohtuastmes.

VII. Ettepanek

314. Esitatud kaalutlustest lähtudes teen Euroopa Kohtule ettepaneku otsustada järgmist:

1. Tühistada Euroopa Ühenduste Esimese Astme Kohtu 10. märtsi 2009. aasta otsus kohtuasjas T-249/06: Interpipe Niko Tube ja Interpipe NTRP *vs.* nõukogu osas, milles Interpipe Nikopolsky Seamless Tubes Plant Niko Tube ZAT (Interpipe Niko Tube) suhtes tühistati nõukogu 27. juuni 2006. aasta määruse (EÜ) nr 954/2006 (millega kehtestatakse lõplik dumpinguvastane tollimaks teatavate Horvaatiast, Rumeeniast, Venemaalt ja Ukrainast pärit rauast või terasest õmblusteta torude impordi suhtes, tunnistatakse kehtetuks nõukogu määrused (EÜ) nr 2320/97 ja (EÜ) nr 348/2000, lõpetatakse muu hulgas teatavate Venemaalt ja Rumeeniast pärit rauast või legeerimata terasest õmblusteta torude suhtes kehtestatud dumpinguvastaste tollimaksude vahepealsed läbivaatamised ja aegumise läbivaatamised ja muu hulgas teatavate Venemaalt ja Rumeeniast ning Horvaatiast ja Ukrainast pärit rauast või legeerimata terasest õmblusteta torude impordi suhtes kehtestatud dumpinguvastaste tollimaksude vahepealsed läbivaatamised) artikkel 1.

2. Jätta hagi Interpipe Niko Tube'i osas rahuldamata.

3. Jätta Euroopa Liidu Nõukogu apellatsioonkaebus ülejäänud osas rahuldamata.

4. Jätta Euroopa Komisjoni apellatsioonkaebus rahuldamata.

5. Jätta Interpipe Niko Tube'i ja Interpipe NTRP vastuapellatsioonkaebus rahuldamata.

6. Jätta kaks kolmandikku Euroopa Liidu Nõukogu kohtukuludest tema enda kanda ja mõista temalt välja üks neljandik Interpipe NTRP kohtukuludest mõlemas kohtuastmes.

7. Jätta Interpipe Niko Tube'i kohtukulud tema enda kanda ja mõista temalt välja üks kolmandik Euroopa Liidu Nõukogu kohtukuludest mõlemas kohtuastmes.

8. Jätta Euroopa Komisjoni kohtukulud mõlemas kohtuastmes tema enda kanda.